

บทนำ

‘แงงง...’

เสียงร้องไห้จ้าดังก้องไปทั่วสวนหย่อม โดยเจ้าของเสียงนั้นเป็นเด็กหญิงตัวน้อยในชุดเอี๊ยมขาสั้นนั่งอยู่ตรงชั้นบันไดหินกลางสวน เธอมีผิวสีแทน ผมสีน้ำตาลตัดสั้นระต๋นคอ ใบหน้าที่จิ้มลิ้มน่ารัก ตอนนี้มีแผลถลอกยาวราวๆ หนึ่งเซนติเมตรตรงขมับ

ส่วนตัวการที่ทำให้เด็กน้อยได้แผลนั้น เป็นเด็กหนุ่มที่กำลังย่างเข้าสู่วัยรุ่น เขามีรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมเข้ม ผมสีดำสนิทหยิกเป็นลอน คิ้วหนาพาดเหนือดวงตาสีเขียว สีหน้าเขาดูตื่นตระหนกอย่างมาก โทมัสทิ้งตัวลงนั่งยองๆ วางกองหนังสือในมือลงกับพื้นข้างตัว รีบเอ่ยถามเด็กน้อยอย่างเป็นกังวล

‘เกรซ เจ็บมากไหม’

‘เจ็บสิ! แงงง...’

‘ให้พี่ดูแผลหน่อย’

‘ไม่เอา! พี่จะทำเกรซเจ็บอีก’

‘พี่ไม่ได้ตั้งใจ’ โทมัสพยายามดึงมืออีกฝ่ายออกเพื่อจะได้ดูบาดแผลที่เขาเป็นคนทำ...แต่จะโทษเขาฝ่ายเดียวคงไม่ถูก ใ้ว่าเขาตั้งใจกระแทกหัวเธอซะเมื่อไหร่ เขาก็แค่ถือหนังสือเดินอยู่ดีๆ แล้วรู้สึก

เหมือนได้ยินเสียงคนเรียกก็เลยหันไปมอง ส่งผลให้ขอบหนังสือฟาดเข้ากับหน้าคนตัวเล็กเต็มๆ จนเป็นแผลอย่างที่เห็น

ก็เธอตัวเตี้ย...หมายถึงสูงน้อยมาก...จนเขาไม่เห็นในสายตา!

‘เกรซ เด็กดี พี่ขอดูแลหน่อย’ โทมัสกล่อมอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวล น้ำเสียงที่อ่อนโยนของเขาทำให้เด็กน้อยยอมสงบลง และเอามือลงจากหน้าผากแต่โดยดี โทมัสหรีตามอง ยกมือขึ้นสัมผัสแผลนั้นเบาๆ ‘แผลไม่ลึกมาก มาเถอะ เตียวพี่จะทำแผลให้’

เด็กหญิงเงยหน้ามองเด็กหนุ่มที่ขนาดนั่งยองๆ แล้วยังสูงกว่าเธอเป็นคืบ ‘พี่ทอม มันจะเป็นแผลเป็นไหมคะ’

‘ไม่หรอกน่า’

‘จริงนะ’

‘ไม่เป็นหรอก ขยันทายาเอาที่แล้วกัน’

‘เกรซไม่อยากมีแผลเป็น’

‘ทำไมล่ะ’

‘เตียวไม่มีใครอยากได้เกรซเป็นเจ้าสาว’

‘เด็กน้อยเอ๊ย’ โทมัสหลุดหัวเราะออกมา เด็กสีชมพูจะมากังวลอะไรเรื่องพวกนี้กัน เกินวัยไปหน่อยมัย ‘ถ้าเขาจะไม่เอาเราเป็นเจ้าสาว ก็คงเพราะหน้าตามากกว่าแผลเป็นนี่...’

‘แฉ่!...พี่ว่าเกรซไม่สวยเหรอ!’ คนที่เพิ่งจะสงบร้องให้จ้าอีกรอบ เพราะประโยคที่เด็กหนุ่มพูดออกมาอย่างไม่ทันคิดให้ดี

‘เปล่านะ พี่ไม่ได้ว่า...’ โทมัสออกอาการเล็กน้อย หันมองรอบตัว เพื่อว่าจะเจอใครที่เขาพอจะขอความช่วยเหลือได้บ้าง มาร์คัสเพื่อนเขาก็ดันพาน้องชายไปเข้าห้องน้ำพอดี ถ้ามันอยู่ตรงนี้ด้วยคงจะรู้วิธีปลอบลูกพี่ลูกน้องตัวน้อยคนนี้ แต่มันไม่อยู่ ดังนั้นเขาจึงต้องพึ่งตัวเอง ‘หยุดร้องไห้ก่อน เด็กดี ร้องมากๆ เตียวยิ่งซีเหว่นะ’

‘แฉ่...เกรซเป็นเด็กซีเหว่ แฉงง...’

‘อ้าย...เอาไงดีวะ’ ดูเหมือนว่ายิ่งพูดจะยิ่งมีแต่ทำให้เด็กน้อยร้องไห้หนักกว่าเดิม เด็กหนุ่มยกมือขึ้นขยี้หัวตัวเองอย่างไม่รู้จะทำยังไงให้อีกฝ่ายสงบ กลัวว่าถ้าเจ้าหล่อนแผดเสียงออกมาอีกครั้ง คราวนี้พวกผู้ใหญ่ในตัวบ้านจะได้ยินแล้วออกมาดูแน่ เขายังตั้งใจจะรีบพาเธอไปทำแผลเสียๆ แล้วจึงกลับบ้านตัวเองก่อนคนอื่นจะเห็นอยู่ด้วย

ใครจะไปคิดว่าแค่มาเล่นบ้านเพื่อนจะกลายเป็นการหาเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองกันเล่า!

‘เกรซ เด็กดี หยุดร้องไห้ละ แผลแค่นี้มันไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก...’

‘พี่ก็พูดง่ายสิ พี่ไม่ใช่คนที่มีแผลนี่!’ เด็กหญิงตัวน้อยเบะปากแก้มสองข้างอาบไปด้วยน้ำตา ‘ไม่มีใครชอบผู้หญิงที่มีแผลเป็นหรอก’

‘มันไม่เป็นแผลเป็นหรอก’

‘ถ้ามันเป็นล่ะ!’

‘ก็บอกว่าไม่เป็นหรอก’

‘ก็แล้วถ้าเป็นล่ะ ถ้าไม่มีใครแต่งงานกับเกรซจะทำไม?’

โทมัสกลอกตาอย่างหน้าใจ ‘จ้ะก็แต่งงานกับพี่ก็แล้วกันเฮ้!’

เด็กหญิงตัวน้อยเงยหน้าพรอดทันทีที่ได้ยิน น้ำตาที่ไหลอยู่ก็หยุดไหลราวกับมีคนไปปิดก๊อก

‘...พี่จะแต่งงานกับเกรซหรือ’

‘ใช่ เกรซจะได้ไม่ต้องกลัวว่าตัวเองจะไม่ได้แต่งงานไง’ โทมัสโคลงศีรษะไปมา หลุดปากออกไปแล้วก็ได้แต่พยักหน้ารับ เพราะกลัวว่าถ้าปฏิเสธอะไรไปตอนนี้คงได้ทำให้อีกฝ่ายร้องไห้ออกมาอีก

‘พี่จะแต่งงานกับเกรซจริงๆ ใช่ไหม’ ดวงตาวานซึ่งซ่อนขึ้นมองอีกฝ่าย เด็กหญิงยกนิ้วก้อยข้างขวาของตัวเองขึ้นมาตรงหน้า ‘สัญญานะว่าพี่จะแต่งงานกับเกรซ’

โทมัสก้มมองนิ้วน้อยๆ ตรงหน้าเขา แล้วยกนิ้วก้อยของตัวเองขึ้นเกี้ยวตอบ ‘พี่สัญญา’

1

ฝันปริตนา

“โนอาห์ นายนึกคิดว่าคนไหนดีกว่ากัน”

สีหน้าคนพูดนั้นดูเหมือนกำลังครุ่นคิดอย่างหนัก ซึ่งเขาก็คิดหนักจริงๆ

...คิดหนักว่าจะเลือกใครดีระหว่างแอร์โฮสเตสกับผู้โดยสารที่หันมาส่งสายตาให้เขาเป็นระยะๆ เขาคงจะตัดสินใจง่ายอยู่หรอกถ้าไม่ใช่เพราะว่าเขาดันให้คะแนนพวกเธอเจ็ดคะแนนเท่ากัน และจะเลือกทั้งคู่ก็ไม่ได้เพราะตอนนี้เขาอยู่บนเครื่องบิน ทริชม์ฟังดูจะเป็นเรื่องลำบากเมื่อพิจารณาถึงความกว้างของห้องน้ำบนเครื่อง

คนโดนถามนั้นนั่งพิมพ์งานในแลปท็อปเครื่องเล็กอยู่บนเก้าอี้ตัวข้างๆ โนอาห์ตอบโดยไม่หันมามอง “ตอนนายนัดสินใจระหว่างซื้อที่ดินเปล่ากับซื้อโรงแรมเก่ามาบูรณะใหม่ยังไม่คิดหนักเท่านี้เลยนะครับ”

“ก็อันนั้นส่วนได้ส่วนเสียมันชัดเจน ถึงตัดสินใจได้ง่ายไง” โทมัสยกมือขึ้นลูบคางที่มีเคราขึ้นสั้นๆ พอเพิ่มความคมเข้มให้แก่ใบหน้าดวงตาสีเขียวยังคงมองสองสาวสลับไปมา

เครื่องบินลำที่เขาโดยสารอยู่นั้นกำลังมุ่งหน้าไปยังประเทศไทย เขาอยากมาเที่ยวที่นี้อยู่หลายครั้ง เพราะได้ยืมพวกกรุ๊ปี่รุ่นน้องคุยกัน

ถึงปาร์ตีฟูลมุนและความคึกคักยี่สิบสี่ชั่วโมงของเมืองหลวง ดังนั้น แม้ว่าเป้าหมายของการเดินทางครั้งนี้จะเป็นเรื่องงาน แต่เขาก็หวังว่า จะมีเวลาไปสนุกอย่างที่ตั้งใจไว้ด้วย

บริษัทสเปนเซอร์ต้องการจะขยายสาขาโรงแรมเอสพีซี อินเตอร์คอนทิเนนเทลมาที่ประเทศไทย หลังจากประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีที่ญี่ปุ่น เกาหลี และจีน และเพราะว่าบิดากังบังคับให้เขารับงานมาดูแล เขาจึงต้องระเห็จออกจากมุมสบายของตัวเองมาสู่มุมนักธุรกิจที่เขาไม่อยากจะเป็น แต่ก็รู้ว่าเลิยมั่นไม่ได้เพราะบิดาดันมีเขาเป็นทายาทเพียงคนเดียว

หลังจากประชุมกับบอร์ดผู้บริหารหลายครั้ง ทุกคนก็ตกลงที่จะทำตามที่เขาต้องการ นั่นคือซื้อกิจการต่อจากโรงแรมแห่งหนึ่งที่อยู่ติดแม่น้ำเจ้าพระยา ไม่ห่างจากใจกลางเมืองมากนัก แม้ว่าราคาจะสูงลิบลิ่ว แต่ก็ดีกว่าการซื้อที่ดินเปล่า เพราะอย่างน้อยก็ไม่ต้องเสียเวลาเริ่มทำตั้งแต่ศูนย์ ยุ่งยากน้อยกว่า และใช้เวลาน้อยกว่าก่อสร้างใหม่ทั้งหมด

ตามแผนที่ตั้งไว้ เขาจะอยู่ดูงานช่วงแรกเป็นเวลาสองอาทิตย์ จะมีการรื้อถอนและต่อเติมอาคารภายนอก ซึ่งเขาเองพยายามจะไม่เปลี่ยนโครงสร้างมากนัก มุ่งเน้นไปที่การตกแต่งภายในเสียมากกว่า ทีมสถาปนิกที่จ้างเอาไว้ก็ได้ประชุมและออกแบบภายในไว้แล้ว หัวหน้าทีมออกแบบของเขาที่อังกฤษจะบินมาคุมงานหลังจากที่ปรับโครงสร้างตึกเสร็จเรียบร้อยแล้วอีกทีหลังจากนี้สี่เดือนตามตารางเวลาการทำงาน

โทมัสปิดเรื่องงานออกจากสมองเมื่อเห็นแอร์โฮสเตสที่ส่งสายตามองเขาก่อนหน้านี้อากำลังเดินเข้ามาหา พอใกล้ถึงที่นั่งก็ทิ้งตัวลงแล้วคุกเข่าอย่างนอบน้อมตามระเบียบการปฏิบัติที่จะต้องทำกับลูกค้าชั้นเฟิสต์คลาส เธอส่งยิ้มหวาน

“ไม่ทราบว่าคุณจะรับชาหรือกาแฟไหมคะ คุณสเปนเซอร์”

“อยากรับสาวสวยมากกว่า พอจะมีในเมนูใหม่ครับ” โทมัสขยิบตาให้เธอทีหนึ่ง เรียบรอยยิ้มกว้างจากคนฟังได้ทันที

“เกรงว่าจะไม่มีค่ะ” เธอมองซ้ายมองขวา ก่อนจะทอดเสียงอ่อน “แต่ถ้าคุณไม่รังเกียจ จะตามดิฉันเข้าไปดูรายการของว่างพิเศษก็ได้ นะคะ”

โทมัสยิ้มกว้าง “สนใจอย่างมากเลยละครับ”

“เอาไว้ดิฉันจะเตรียมเมนูรอนะคะ...” เธอจงใจปิดนิ้วมือผ่านต้นแขนกำยำของเขา ก่อนจะหายลับไปด้านหลังห้องโดยสาร

โทมัสเอี้ยวตัวมองตามไป เตะล้ออย่างถูกใจเมื่อเห็นบันท้ายงอนงามของเธอ

โนอาห์เปรยขึ้นเบาๆ “บนเครื่องบินมันแคบนะครับ”

“ฉันจัดการได้นะ”

“ผิดกฎหมายนะครับ”

“ไม่มีใครรู้ก็ไม่ผิด”

“ต้องให้ผมไปเผ่าตันทางให้ไหมครับ”

“ไม่ต้อง”

“งั้นก่อนจะไป ผมอยากทราบว่านายได้อ่านสัญญาฉบับแล้วหรือยังครับ เพราะพอลงเครื่องเรามีประชุมกับผู้รับเหมาเลย ถ้ายังไม่ได้อ่าน จะให้ผมเตรียมไว้ให้อ่านหลังจากนี้ไหมครับ”

“น่าจะอยู่ในกระเป๋า...”

“เอกสารสัญญานะเหรอครับ”

โทมัสส่ายหน้า “ไม่ใช่ ฉันหมายถึงถุงยาง”

เครื่องบินลำใหญ่แตะพื้นรันเวย์ตอนเวลาเจ็ดนาฬิกาตรง

ตามตารางนั้นพวกเขาจะต้องไปจัดการธุระสองสามอย่างทันทีเมื่อมาถึง ถึงกระนั้นงานมันก็ไม่ได้เยอะมากจนทำให้หมดแรงตั้งแต่วันแรก

ของการทำงานในต่างประเทศ

...ความจริงทุกอย่างควรจะเสร็จตั้งแต่เที่ยงและได้พักผ่อนกันตั้งแต่บ่าย ทว่าตอนไปเปิดบัญชีก็กินเวลามากกว่าที่คิดไว้ ไม่ใช่เพราะอะไร แต่เพราะโหมสุมัวแต่พิจารณาสาวไทยหน้าคมสวยแปลกตาจนทำให้ไม่อยากออกจากธนาคารยังงี้ละ และถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าหล่อนมีแฟนอยู่แล้ว เขาก็คงได้บางอย่างอื่นนอกจากบัญชีธนาคารติดมือกลับไปด้วยแน่

เมื่อเสร็จธุระแล้ว โนอาห์ก็ขับรถบีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์เจ็ดที่ทำสัญญาเช่าเอาไว้ไปยังโรงแรมธาราแกรนด์ โรงแรมหรูกลางเมืองที่ได้รางวัลอันดับหนึ่งของการจัดอันดับที่พักในประเทศไทยอยู่ในตอนนี้ ซึ่งถ้าเป็นปกติ เวลาเดินทางไปไหนเขาก็จะพักที่โรงแรมในเครือบริษัท สเปนเซอร์สตลอด แต่ประเทศไทยเป็นประเทศที่บริษัทสเปนเซอร์ยังไม่เคยมาลงทุนทำธุรกิจ เขาจึงเลือกที่จะเข้าพักที่โรงแรมคู่แข่ง ถือเป็นโอกาสศึกษาคู่ต่อสู้ไปในตัว

“ธุระวันนี้เสร็จหรือยัง” โหมสถามทันทีที่ขึ้นมาถึงห้องพัก การจราจรที่ติดขัดทำให้กว่าพวกเขาจะถึงโรงแรมก็ค่ำแล้ว

เขาเลือกเป็นห้องคิงสวีต ในห้องพักขนาดเกือบแปดสิบตารางเมตรแบ่งออกเป็นห้องอาหาร ห้องนั่งเล่น ห้องนอน และห้องน้ำ มีเฟอร์นิเจอร์และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครันสมกับที่เป็นโรงแรมหรูระดับห้าดาว หลังจากกวาดตามองการตกแต่งแล้วเขาก็พยักหน้าเบาๆ กับตัวเอง ที่เน้นการตกแต่งสไตล์ไทยประยุกต์ ทุกอย่างมีลวดลายและทำจากไม้สักเป็นส่วนมาก ต่างกับที่เขาออกแบบคนละหัว โรงแรมเอสพีที่สาขากรุงเทพฯ นั้นจะเน้นความเรียบง่ายและดูสบายตาเป็นหลัก จะไม่มีอะไรยุ่งยากทั้งนั้น อย่างเช่นโคมไฟระย้าที่แขวนเกะกะอยู่กลางห้องกินข้าวนี้

“หมดแล้วครับ” โนอาห์ยกกระเป๋าเดินทางของชายหนุ่มขึ้นวาง

บนแท่นวางกระเป๋าก่อนจะหยิบกระเป๋าดำเดินทางของตัวเองเพื่อเตรียมไปห้องพักของเขาบ้าง

“ฉันเป็นอิสระแล้วใช่ไหม”

โนอาห์มองเจ้านายที่ถอดเสื้อผ้าออกแล้วเริ่มรื้อกระเป๋าเดินทาง “นายควรจะพักผ่อนมากกว่านะครับ เดินทางมาตั้งสิบกว่าชั่วโมง ไหนจะยังไปเล่นเหินเวหาอีก...”

“พักผ่อนนะมีไว้สำหรับคนอายุมากเท่านั้นละ”

“จะให้ผมขับรถไปส่งไหมครับ”

“ไม่เป็นไร คืนนี้ฉันไม่ไปไหนไกลหรอก แค่อรอบๆ โรงแรมเท่านั้น” ตอนนั่งรถมาเขาจดจำเส้นทางไว้แล้วว่าตรงไหนน่าสนใจ และตั้งใจจะเริ่มจากที่ที่ใกล้ตัวที่สุดก่อน “เอาไว้พรงี้มาปลุกฉันด้วยก็แล้วกัน”

“นายจะกลับมานอนที่โรงแรมหรือครับ”

“อาจจะ” โทมัสขยิบตาให้ลูกน้องที่หนึ่ง หยิบข้าวของที่ต้องใช้ในห้องน้ำกับชุดใหม่หนึ่งชุดสำหรับออกไปเที่ยว “ถ้ามีสาวไทยใจดีแบ่งห้องให้นอนด้วยก็คงไม่กลับ”

“ขอให้สนุกก็แล้วกันครับ” โนอาห์เอ่ยลาอย่างรู้ใจอีกฝ่ายดี ถึงเวลาส่วนตัวของเจ้านายแล้ว แม้ปกติเขาจะตามติดอีกฝ่ายประหนึ่งเป็นเงา แต่เวลาออกไปทำกิจกรรมตอนกลางคืนแบบนี้ นายเขาชอบฉายเดี่ยวมากกว่า “มีอะไรก็โทร. หาผมได้ตลอดครับ”

“ไว้จะหาเมื่อไหร่สักคนสองคนก็แล้วกันนะ” โทมัสเอ่ยทิ้งท้าย ก่อนจะก้าวร้าวๆ เข้าไปในห้องน้ำ อาบน้ำแต่งตัวอย่างรวดเร็ว ผมงของเขายกเป็นลอนเมื่อเจอความชื้น ซึ่งชายหนุ่มก็เป่าให้แห้งและจัดทรงมันอย่างคล่องแคล่วอย่างคนที่เซตผมตัวเองทุกวันเป็นประจำ ไม่นานเขาก็พร้อมออกไปข้างนอก

ได้เวลาเปิดหูเปิดตาแล้ว!

สองวันต่อมา

โทมัสยืนหาวหาวอยู่กลางไซต์ก่อสร้าง โรงแรมเก่าที่เขาซื้อต่อนั้นเริ่มทุบตั้งแต่สามวันก่อน ตอนนี้พวกเฟอร์นิเจอร์ ผนังและพื้นถูกรื้อออกจนเหลือเพียงแค่เสาหลักและโครงสร้างเปล่าๆ เท่านั้น นั่นแปลว่างานระยะแรกที่เขาจะต้องมาดูแลใกล้จะถึงครึ่งทางแล้ว

อันที่จริงเขาก็ยังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าตัวเองถ่อมาถึงประเทศไทยเพื่ออะไรกันแน่ ถ้ามาเพื่อคุยสรุปแบบกับผู้รับเหมา ความจริงใช้วิธีวิดีโอคอลเขาก็ได้ หรือการมาเฝ้าดูช่างก่อสร้างทุบผนัง เขาก็รู้สึกว่ามันเสียเวลาเป็นบ้าเลย ถ้าไม่ใช่เพราะบิดากำชับว่าการเริ่มงานคือช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด ต้องคุมทุกอย่างด้วยตัวเอง เขาก็คงไม่พาตัวเองข้ามทวีปมาที่นี่หรอก

ถ้าเขาต้องทำแบบนี้ทุกครั้งบริษัทสเปนเซอร์ขยายสาขาโรงแรมล่ะก็ เขาจะต้องเป็นบ้าแน่ๆ ไม่รู้ว่าพ่อของเขาทนทำงานพวกนี้มาเป็นสามสิบปีได้อย่างไร

...แต่จริงๆ ถ้าทนมาได้ตั้งสามสิบปี พ่อก็น่าจะทนต่อไปอีกสักสิบปีแล้วค่อยโยนงานให้เขาทำต่อก็ได้นี่

ร่างสูงยกแขนขึ้นบิดขี้เกียจ หมวกสีเหลืองที่แสนน่าเกลียดบนศีรษะเขา (ที่ต้องสวมเพื่อความปลอดภัยทั้งๆ ที่มันก็ดูจะไม่สามารถป้องกันอะไรได้) นั้นเลื่อนหลุดออกจนเกือบร่วงลงพื้นเพราะเขาโก้งหลั่งสุดตัวเพื่อไล่อาการเมื่อยล้า เขากำหมัดแล้วทุบไปตามต้นแขนต้นขาของตัวเอง สบถออกมาเบาๆ

“ปวดตัวฉิบหาย!”

“ทำไมผมไม่แปลกใจเลย” โนอาห์เดินเข้ามาหาเจ้านาย ยืนก้มก่าแพที่เพิ่งออกไปซื้อมาให้ “กาแฟครีมนาย”

“ขอบคุณ”

“ป่วยแล้วหรือเปล่าครับ”

“ไม่มั้ง ฉันแข็งแรงจะตาย ไม่ป่วยง่าย ๆ หรือ”

“อย่าลืมนะว่าอายุไม่ได้น้อยๆ เหมือนเมื่อก่อนแล้วนะครับ พักผ่อนบ้างเถอะ”

เจ้านายเขาง่วงตลอดเวลาที่ออกมาดูงาน นั่นเพราะตั้งแต่มากรุงเทพฯ กว่าโหมสจะกลับโรงแรมหลังจากไปเที่ยวกลางคืนก็พาเข้าไปตอนพระอาทิตย์ขึ้นทุกครั้ง กลับได้ไม่ถึงชั่วโมงก็ต้องตื่น อาบน้ำ แต่งตัวมาดูงานที่ไซต์ก่อสร้าง แล้วไหนจะเรื่องปรับเวลาอีก ถ้าไม่เปลี่ยนสิแปลก

“นายเองก็อายุไม่น้อยแล้วเหมือนกันใช่ไหม พักนี่บ่นฉันเหมือนพวกคนแก่ๆ เลย”

โนอาห์ไม่ตอบอะไร เพียงแค่ยกแก้วชาร้อนที่ซื้อให้ตัวเองตอนไปซื้อกาแฟขึ้นจิบ จากนั้นก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนาเข้าสู่เรื่องตารางงานของวันพรุ่งนี้

หลังจากอยู่ดูช่างก่อสร้างรื้อผนังต่ออีกครู่หนึ่ง โหมสก็เบื่อหน่ายถึงขีดสุดจึงตัดสินใจกลับโรงแรม พวกเขาเดินออกมาด้านนอก รถบีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์เจ็ดนั้นจอดอยู่ข้างถนนฝั่งตรงข้าม ทว่าก่อนที่จะข้ามถนนไป ร่วงสูงก็สังเกตเห็นตาสองคู่ที่จ้องมองเขาอยู่ ใช่ว่ามันเป็นเรื่องผิดปกติ เขาก็มักจะโดนจ้องมองเป็นประจำอยู่แล้ว

ถ้าจะบอกว่าตอนอยู่เมืองนอกเขาดูโดดเด่นแล้ว มาอยู่ในเมืองไทยเขายังโดดเด่นโดดเด่น ถ้าฟังแค่ความสูงกับขนาดตัวก็ทำให้เป็นที่สังเกตมากอยู่แล้ว พอบวกเข้ากับหน้าตาที่หล่อเหลาราวกับรูปปั้นกรีกแกะสลัก ยิ่งทำให้ทุกคนที่เดินผ่านต้องมองจนเหลียวหลัง ไม่เว้นแม้กระทั่งผู้ชายด้วยกันเอง ทว่าตาสองคู่นั้นมันดูมีอะไรบางอย่างที่ไม่น่าไว้วางใจ เขาจึงหยุดเท้าที่กำลังก้าวเดิน และมองสองคนนั้นกลับไปอย่างนิ่งกรงกัย โนอาห์เองก็หยุดมองเช่นเดียวกัน

คนแรกนั้นเป็นชายวัยกลางคนในเสื้อยืดลายทางกับกางเกง

สแล็กและรองเท้าหนัง ส่วนอีกคนเป็นชายหนุ่มที่มีร่างกายล่ำสัน
ดูจากตำแหน่งการยืนที่เอียงไปด้านหลังแล้ว ท่าทางจะเป็นคนดูแล
ส่วนตัวของชายวัยกลางคนคนนั้น

มองได้ไม่ถึงสิบวินาทีก็ ทั้งคู่ก็เดินเข้ามาหาเขา ชายวัยกลางคน
เป็นคนเอื่อยช้านก่อนด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงแข็งๆ

“เผชิญได้ยืนว่าคุณมาดูงานที่ไซต์ ก็เลยอยากจะแวะมาทักทาย
สักหน่อย”

“เอ่อ...” โทมัสมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจนัก “ขอโทษครับ เรา
รู้จักกันหรือเปล่า”

“ผมชื่อบุญชัย คุณไม่รู้จักผมหรอก...แต่อีกไม่นานคุณจะได้รู้จัก
แน่”

“ครับ?” ร่างสูงเลิกคิ้ว

ทว่าคนที่มาทักกลับเพียงแค่มองหน้าเล็กน้อยๆ แล้วเดินผ่านเขา
ไปโดยไม่หันกลับมาอีก ส่วนคนตัวใหญ่ด้านหลังอีกฝ่ายนั้นเหลียวหลัง
มาแสบๆยิ้มให้เขา ก่อนที่ทั้งคู่จะกลืนหายไปกับกลุ่มคนบนท้องถนน

ชายหนุ่มหันกลับมามองเลขาฯ ของตัวเอง ก่อนทำหน้าที่เหมือน
จะส่งเสียงว่า ‘ฮะ’ ใส่อีกฝ่าย

“บุญชาย? ใครคือบุญชาย แล้วทำไมฉันจะต้องรู้จักเขา”

“บุญชัยครับ ไม่ใช่บุญชาย” คนที่มีเชื้ออาหรับออกเสียงได้ดีกว่า
ฝรั่งแท้ข้างตัว โนอาห์ขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ อีกฝ่ายถึงเข้ามา
แนะนำตัว แถมยังพูดจาคล้ายทำทนายพวกเขาอีกต่างหาก “สองคืนที่
ผ่านมานายคงไม่ได้บังเอิญไปจับผู้หญิงของเขาหรือลูกสาวเขาอะไร
ประมาณนั้นหรอกใช่ไหมครับ”

“ฉันจะไปรู้ละอะ” โทมัสกลอกตา

คำถามว่า ‘พ่อคุณชื่ออะไร’ หรือ ‘คนที่เลี้ยงดูคุณอยู่ชื่ออะไร’
มันไม่ได้อยู่ในสสารบบการจับสาวของเขาสักหน่อย แล้วจะรู้ได้ยังไงว่า

ผู้หญิงที่เขาจีบๆ สองสามคนที่ผ่านมาเกี่ยวข้องกับคนเมื่อครูหรือเปล่า และต่อให้เขาถามก็คงจำไม่ได้หรอก...แค่ให้เขาจำชื่อพวกหล่อนให้ได้ ในตอนเช้ายังยากเลย

การเที่ยวกลางคืนในกรุงเทพฯ นับว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่ที่น่า สนใจมาก ในดัลลัสเมืองไทยไม่ค่อยเหมือนที่อังกฤษ ดนตรีดังกว่า คน เยอะกว่า ซึ่งนั่นก็แปลว่าตัวเลือกมีเยอะขึ้นตามไปด้วย ในที่เที่ยวมี ทั้งคนไทยและต่างชาติ แต่เขามักจะชอบเข้าหาสาวไทยมากกว่า เพราะ พวกเธอรูปร่างออร่าอ่อนแอ้นดีเหลือเกิน เสียดยาที่ไซร์หน้าอกสู้สาว ฝรั่งเศสไม่ได้ แต่น้ำตานั่น บอกเลยว่าสวยและน่ามองกว่า หรืออาจจะ เป็นเพราะว่าคนละแนวกับที่เจอๆ มา เขาเลยยังอยู่ในช่วงตื่นเต้นกับ ของใหม่ก็เป็นได้

เขาเชื่อคำพูดที่ว่าเกิดมาครั้งหนึ่งต้องใช้ชีวิตให้คุ้ม และกับ ตัวเขาที่เกิดมาเพียบพร้อมไปทุกอย่างแบบนี้ ยิ่งต้องใช้สิ่งที่ตัวเองมี ให้คุ้ม

เมื่อกลับมาถึงโรงแรม ชายหนุ่มก็ตรงขึ้นห้องพักพร้อม สิ่งอาหารขึ้นมากินบนห้อง โนอาห์ขอแยกตัวไปจัดการเรื่องเอกสาร สัญญาอะไรสักอย่างที่เขามิทันได้ตั้งใจฟัง ดังนั้นมือเย็นนี้เขาจึงนั่ง กินอาหารบนเตียงคนเดียวเพื่อรอเวลาออกไปข้างนอก พลางบิ๊บบๆ กดๆ แชนชาตัวเองไล่ความเมื่อยล้าที่น่ารำคาญ

เขาเป็นคนออกกำลังหนักและสม่ำเสมอ แทบไม่เคยมีปัญหา เรื่องปวดกล้ามเนื้อเลย...จนกระทั่งตอนนี้ หรืออาจจะเพราะที่ตั้งแต มาเมืองไทย เขายังไม่มีโอกาสได้เข้ายิม กล้ามเนื้อเลยประท้วงที่เขา ไม่ดูแลพวกมันอย่างที่เคยทำก็เป็นได้

หลังจากจัดการเบอร์เกอร์และเฟรนช์ฟรายส์ที่สั่งจากร้านอาหาร มาจนหมด เขาก็ลุกไปอาบน้ำแต่งตัว พอมาอยู่ในที่ที่อากาศร้อนจัด

แบบนี้ ทำเอาเขาต้องอาบน้ำทุกครั้งที่มีโอกาสเพื่อชะล้างคราบเหงื่อไคล เขาไม่ยอมทำให้ตัวเองมีเหงื่อท่วม เพราะมันจะทำให้มีกลิ่นกาย และนั่นก็เป็นสิ่งบันเทิงใจแสนดี ไม่มีสาวคนไหนชอบผู้ชายตัวเหม็น ดังนั้นเขาจึงพยายามทำตัวเองให้หอมสดชื่นตลอดเวลา

หมวดเคราบนหน้านี้ก็ด้วย ถ้าโกนจนเกลี้ยง หน้าเขาก็จะดูจืดไป ถ้าปล่อยให้ยาวเกิน เขาก็จะดูโทรม ดังนั้นจึงต้องหมั่นเล็มให้ยาวของมันสั้นพอประมาณอยู่เสมอ แค่ว่าช่วยเพิ่มมิติให้ใบหน้าเขาดูคมเข้มยิ่งขึ้น

ใครว่าผู้ชายไม่ต้องพิถีพิถันเรื่องดูแลตัวเอง ขอเถียงสุดใจเลย อาบน้ำเสร็จแล้วเขาก็นุ่งผ้าเช็ดตัวอย่างหลวมๆ หยดน้ำยังคงเกาะพราวเต็มตัว โทมัสเดินไปตรงหน้ากระจกเหนืออ่างล้างมือ หยิบเครื่องโกนหนวดไฟฟ้ามาถือไว้ เตรียมจะเล็มหนวดเคราให้เข้ารูป แต่แล้วก็ต้องชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นรอยอะไรบางอย่างบนหน้าตัวเอง

สิ่วเหรอ...

เขาชะโงกหน้าเข้าไปใกล้กระจกมากขึ้น พิจารณาตุ่มผดแดงๆ ที่ขึ้นใกล้ๆ กับไรผมเหนือหน้าผาก มีอีกสองสามตุ่มช่วงขมับ ร่องสูงขมวดคิ้ว ยกมือขึ้นแตะผดผื่นนั้นดูเบาๆ

แต่เขาไม่ได้มีสิ่วมาจะสิบปีแล้วนะ

“หรือว่าโดนแมลงกัดหว่า...” ริมฝีปากหยักเอ่ยพึมพำกับตัวเอง จ้องมองตุ่มพวกนั้นอย่างสงสัยในที่มา มันให้ความรู้สึกคันยิบๆ อยู่เล็กน้อย เขาใช้นิ้วถูตุ่มพวกนั้นแรงๆ แทนการเกาเพราะไม่ยอมทำให้หน้าตัวเองมีรอย ผิวเขามีไว้ให้สาวๆ ฝากรอยเล็บเท่านั้น

สงสัยจะต้องให้โนอาห์หาซื้อยาทามาให้เสียหน่อย

“จำได้ว่าตอนนั้นฉันไปทานอาหารที่โจคาเฟ่ที่สโตนสตรีต
อาหารเขาร่อยมากจริงๆ ค่ะ นี่ยังคิดอยู่เลยว่าถ้ามีโอกาสไปอังกฤษ

อีกเมื่อไหร่ ฉันจะกลับไปที่นี่ให้ได้”

“ครับ”

“คุณเคยไปทานที่นั่นหรือเปล่าคะ”

“ครับ”

“แล้วเมนูโปรดของคุณคืออะไรคะ เพื่อคราวหน้าถ้าได้ไป ฉันจะได้ลองสั่งมาทานบ้าง”

“ครับ”

“...คะ?”

“หืม?”

“ฉันถามว่าเมนูโปรดของคุณคืออะไรคะ”

“เมนูโปรด?”

“คะ ที่โจคาเฟ” คนถามชักเริ่มรู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าไม่ได้ฟังที่เธอพูดมาทั้งหมดเลย ส่งผลให้ใบหน้าสวยเฉียวของเธออง้งาลง “ฉันกำลังพูดถึงร้านโจคาเฟที่สโลนสตรีต คุณไม่ได้ฟังที่ฉันพูดเลยหรือคะ”

“อ้อ...ฟังสิครับ” โทมัสยกมือขึ้นเสยผมอย่างเก๋ๆ

ใช่แล้ว...เขาไม่ได้ฟังที่เธอพูดเลยสักนิดเดียว เขาพยายามแล้วนะ พยายามอย่างมากที่จะจับใจความว่าสาวสวยตรงหน้าเขาพูดอะไรอยู่ แต่มันก็ทำได้ยากเหลือเกิน นั่นเพราะอาการคันยิบๆ ที่หลังนั้นคอยแต่จะดึงสมาธิเขาให้หนีถึงมันอยู่ตลอดเวลาจนไม่เหลือสมาธิมากพอที่จะรู้ว่าเธอกำลังพูดเรื่องอะไร

เขาเจอเธอก่อนที่จะมีโอกาสได้ไปถึงไนต์คลับ พอได้เจอเป้าหมายที่ถูกต้องแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะไปทอกรวดรื้อต่อ เมื่อหญิงสาวชวนเขามาหาอะไรกินที่ร้านอาหารกึ่งบาร์บนดาดฟ้าตึกแห่งนี้ เขาจึงตกปากรับคำมาทันที และทุกอย่างดูดีอย่างมากมาตลอด จนกระทั่งจู่ๆ ความคันคะเยอกก็บุกจูโจมเขา

โทมัสพยายามถูล้างตัวเองเข้ากับผนังเพื่งแก้แค้นอย่างเนิ่นๆ

แต่มันก็ไม่ได้ช่วยให้หายคันได้ สุดท้ายเขาก็ยอมแพ้ ต้องเอื้อมมือไปเกาหลังตัวเองแต่โดยดี ทั้งๆ ที่ไม่อยากจะทำเพราะมันทำให้ดูเสียภาพลักษณ์

“สรุปแล้ว...คุณเคยไปที่โจคาเฟหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้า พยายามรวบรวมสมาธิให้อยู่กับบทสนทนาตรงหน้า “ไปบ่อยครับ เพราะที่ทำงานผมอยู่แถว那儿 ผมชอบทานริชอตโตของเขา”

“คุณทำงานอะไรหะคะ”

“ผมทำงานที่โรงแรมเอสพีซี อินเตอร์คอนทิเนนเทลครับ” โทมัสยิ้มบาง ไม่ได้ลงรายละเอียดอะไรไปมากกว่านั้น ด้วยไม่ชอบพูดเรื่องงานของตัวเองเท่าไรนัก...อันที่จริงคือเขาไม่อยากแม้แต่จะมีงานทำให้พูดถึงเลยด้วยซ้ำ

“ผมชอบบ่นให้เจ้านายฟังตลอดเวลาเขาส่งผมไปทำงานต่างประเทศ แต่กับครั้งนี้ ได้มาเจอสาวสวยอย่างคุณก็ช่วยทำให้ทริปที่น่าเบื่อของผมสดใสขึ้นทันตาเลยครับ”

คำพูดยกยอของเขาทำให้เธอยิ้มอย่างพอใจ ดวงตาเป็นประกายแวววาว หญิงสาวกริดนิ้วยกแก้วไวน์บนโต๊ะขึ้นมาตรงหน้า “ด้วยความยินดีค่ะ”

โทมัสยกแก้วไวน์ของตัวเองขึ้นชนแก้วกับเธอพร้อมรอยยิ้ม ก่อนที่ใบหน้าจะบิดเบี้ยวไปเพราะโดนความคันคะเยอบบนแผ่นหลังจุใจ เขาอดที่จะเอื้อมมือไปเกาไม่ได้ รู้ว่ามันดูไม่ดีถ้าทำต่อหน้าสาวที่กำลังอยู่ในช่วงหวานเสน่ห์...แต่ให้ตายเถอะ มันคันฉิบหายเลยวีย์!

จากที่คิดว่าเกาแล้วจะพอบรรเทาอาการคันได้ รอบนี้กลับไม่ใช่ทันทีที่เขาเกาจุดหนึ่ง อีกจุดก็คันคะเยอขึ้นมาบ้าง และพอเขาเลื้อนมือไปเกาตรงนั้นเพิ่ม จุดคันจุดใหม่ก็ผุดขึ้นมาอีก

“ทอมคะ คุณโอเคหรือเปล่าคะ” มาริสางุนงงเมื่อจู่ๆ หนุ่มหล่อ

ตรงหน้าก็แปลงร่างเป็นสิ่งที่เกาตัวเองไม่หยุด แขนทั้งสองข้างของเขายื่นไปเกาหลังตัวเอง จนเริ่มลามขึ้นมาตรงหลังคอและบ่า

“ผมไม่รู้ว่าผมโดนอะไรกัดหรือเปล่า” เขาพยายามแล้วที่จะห้ามมือตัวเองไม่ให้เกาต่อ แต่ตอนนี้มันยากยิ่งกว่าให้เดินไต่ราวบนตึกสูงเสียอีก

“ไปตรงหน้าห้องน้ำดีกว่า ตรงนั้นไฟสว่าง ให้ฉันดูให้นะคะ”

“บ้าจิบ!” โทมัสสบถออกมา ยอมลุกขึ้นแล้วเดินตามหญิงสาวไปยังโถงทางเดินหน้าห้องน้ำด้านหลังบาร์ เมื่ออยู่ตรงมุมทางเดินที่ไม่มีใครผ่านไปผ่านมาแล้ว เขาก็หันหลังให้เธอ “ขอโทษครับ นี่มันแย่มาก ผมไม่อยากให้คืนนี้ออกมาในรูปแบบนี้เลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ เอาไว้แก้ตัวรอบหน้าก็ได้ ตอนนี้นำให้ฉันดูก่อนดีกว่าว่าคุณโดนแมลงอะไรกัด” เธอเอ่ยอย่างเป็นห่วง ทั้งอย่างจริงจังและอย่างพยายามแสดงออกให้เขารับรู้ เช่นสีหน้ากังวลของเธอที่พอเปิดเสื้อเขาดูแผ่นหลังแล้ว จากที่เสแสร้งขมวดคิ้วก็กลายเป็นขมวดคิ้วจริงๆ “ทอม คุณ...เอ่อ...เคยแพ้แมลงหรืออะไรหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีนะครับ ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน” เขาตอบ อยากจะเกาหลังตัวเองเต็มที แต่หญิงสาวก็ยังคงเปิดเสื้อเขาค้างอยู่ จึงได้แต่ย่นกัดฟันและเขย่าวขานไปมาอย่างอดทน “ทำไมเหรอครับ ผมดูเหมือนแพ้อะไรเหรอครับ”

“ค่ะ คือ...บนหลังคุณ...” หญิงสาวหันซ้ายหันขวา ก่อนจะดึงเสื้อเขาเพื่อเป็นการจูงชายหนุ่มให้ก้าวถอยหลังตามเธอไปยังห้องน้ำคนพิการที่อยู่ใกล้ๆ หลังจากนั้นเธอก็หันหลังเข้าหากระจกเหนืออ่างล้างมือ “หลังคุณมีตุ่มพองขึ้นเต็มไปหมดเลย”

“เฮ้ย!” โทมัสตะโกนออกมาดังลั่นเมื่อเอี้ยวตัวมองแผ่นหลังตัวเองในกระจก แผ่นหลังที่ไม่เคยมีรอยแผลแม้แต่รอยเดียวของเขาในตอนนี้อยู่เต็มไปด้วยตุ่มแดงๆ ขึ้นกระจายอยู่ทั่ว ตุ่มเหมือนที่อยู่นบน

หน้าผากของเขา ต่างตรงที่ว่ามันดูใหญ่กว่าและมีตุ่มน้ำอยู่ตรงกลาง ผิวหลายจุดแดงเป็นปื้นยาวซึ่งคาดว่าจะป็นรอยจากที่เขาเกาอย่างรุนแรงเมื่อครู่ “ฉิบหาย! เป็นอะไรวะเนี่ย!”

ใบหน้าสวยเฉียวจากเครื่องสำอางนั้นซีดลงเล็กน้อย เพราะแผ่นหลังของเขาในตอนนีดูน่ากลัวจริงๆ มันดูเหมือนคนเป็นโรคผิวหนังอะไรสักอย่าง หญิงสาวถอยห่างจากเขาอย่างเนิ่นๆ เบนสายตาไปมองทางอื่น ปล່อยให้ชายหนุ่มตรวจดูร่างกายตัวเองหน้ากระจก

โทมัสหมุ่นเป็นวงกลมเป็นสิบริบรอบแล้ว และพบว่าลำตัวด้านหน้าของเขาก็เต็มไปด้วยตุ่มแดงเช่นกัน

“ผมไม่รู้ว่ามีผมแพ้อะไร” โทมัสหันมาหาหญิงสาว มือทั้งสองข้างเกาตามเนื้อตามตัวอีกครั้งอย่างทนไม่ไหว คราวนี้เขาพยายามจะใช้นิ้วถูแรงๆ แทนการเกาโดยตรง เพราะกลัวจะทำให้ตุ่มน้ำพวกนั้นแตก เขายังไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่มั่นใจว่าเขาไม่อยากให้ตุ่มน้ำพวกนั้นแตกแน่ๆ

ชายหนุ่มเห็นแววตาหวาดระแวงของเธอ รวมถึงระยะห่างที่ดูจะเพิ่มขึ้น เขาเองก็ไม่โทษหญิงสาวหรอก เพราะถ้าเกิดเขาเห็นว่าสาวที่อยู่ด้วยมีตุ่มแดงป็นคณาพวคนั้นบนตัว เขาก็คงจะเผ่นไปทันที แต่เธอยังใจดี (หรือไม่ก็ทำตัวมีมารยาท) ไม่หนีไปไหน แม้สีหน้าจะแสดงออกมาว่า “ฉันไม่อยากอยู่ใกล้คุณสักเท่าไร” ก็ตามที

“ฉันพาคุณไปหาหมอดีกว่า โรงพยาบาลอยู่ใกล้ๆ นี่เองค่ะ”

มาริสาเอ่ยออกไปแล้วก็อยากจะถอนคำพูดกลับมา เพราะเพิ่งนึกได้ว่าถ้าเกิดตุ่มน้ำพวกนี้แตกเลอะเบาะรถเธอจะทำไม...ตอนแรกที่เขาเข้ามาคุยกับเธอนั้น เขาดูดีและหล่อมาก เพื่อนทั้งกลุ่มที่อยู่กับเธอตอนนั้นอิจฉาเธอกันใหญ่ ทุกคนดูออกว่าเขามีเงิน สังเกตจากยี่ห้อเสื้อผ้า รองเท้า และนาฬิกาที่เธอดันรู้ว่าราคาของมันเฉียดสามล้านบาท ถึงได้ไม่ลังเลเลยที่จะชวนเขาออกมาดินเนอร์ไม่คิดว่ามันจะออก

มาในรูปแบบนี้ไปได้

“ขอบคุณครับ” โทมัสยิ้มเพื่อน ๆ เขาเดินตามหญิงสาวออกไป โดยที่ยังคงเกาะตามจุดต่างๆ ของร่างกาย ตอนนี้อาเล็คสนใจเรื่องภาพลักษณ์อะไรนั้นแล้ว ใครจะมองเขาเป็นตัวประหลาดยังไงก็ไม่สนใจ แต่เขาเป็นว่าเขาจะไม่กลับมาตั้งเดิมที่ร้านนี้อีกก็แล้วกัน

“คนไข้เพศชาย อายุห้าสิบหก อุบัติเหตุมอเตอร์ไซด์คว่ำ ความดันอยู่ที่...”

เสียงพยาบาลอ่านข้อมูลดังควบคู่ไปกับเสียงรองเท้าส้นสูง กระแทกพื้น ความสูงของส้นนั้นราวๆ สี่นิ้วครึ่งเห็นจะได้ มันดูน่าจะทำให้เดินลำบาก ทว่าคนสวมมันกลับเดินตัวตรงอย่างสง่างาม เสื้ออากวนี่ สีขาวพลิ้วไหวไปด้านหลังตามจังหวะการเดินที่เร็วขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้ถึงห้องฉุกเฉิน บนเตียงคนไข้มีชายวัยกลางคนนอนอยู่ด้วยใบหน้ายิ้มร่าทั้งๆ ที่ตรงหน้าผากมีรอยถลอกยาวและเลือดไหลลงมาจากตามขมับ ที่แขนมีผ้าก๊อชพันอยู่ซึ่งก็ชุ่มเลือดไปครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกข้างก็มีเครื่องวัดความดันและเครื่องวัดชีพจรที่ปลายนิ้ว

“สวัสดีค่ะลุง” เกรซเอ่ยทักทายเมื่อเธอเดินมาถึงข้างเตียงคนไข้ หยิบหน้ากากอนามัยมาสวมพลงนั่งลงบนเก้าอี้ติดล้อที่พยาบาลเลื่อนมาให้ หยิบไฟฉายออกจากกระเป๋าเสื้ออากวนี่ ส่องผ่านดวงตาทั้งสองข้างของคนไข้อย่างรวดเร็วเพื่อตรวจเช็คการหายใจของรูกานตา “หมอชื่อเกรซนะคะ ตอนนี้ลุงอยู่ที่ห้องฉุกเฉิน ลุงจำได้มั๊ยคะว่าเกิดอะไรขึ้น”

คนไข้ที่เพิ่งโดนสายไฟฟ้าใส่หนึ่ตา ก่อนจะร้องออกมาดังลั่นเสียงจนพยาบาลสะดุ้ง “อ๊ะ! อยู่โรงบาลจริงหรอ”

“จริงสิคะ ลุงคิดว่าอยู่ไหนล่ะ” หญิงสาวดึงข้อมืออีกฝ่ายมาจับชีพจร ขณะที่ตาก็มองจอมอนิเตอร์ข้างเตียง อ่านค่าความดันและอัตรา

การเดินของหัวใจไปด้วย

“คิดว่าอยู่สวรรค์ เพราะมีนางฟ้าอยู่ตรงหน้าไง” คนไข้ยิ้มกว้างจนเห็นฟันเกือบครบทุกซี่ “หอมสวยจัง”

“โอ้โฮ พุดดินะเนี่ย” หมอสาวหลุดหัวเราะออกมาทันที ก่อนจะหันไปยกคิ้วให้พยาบาลผู้ช่วยสองคนในห้อง “เขาบอกว่าคนเมามากจะพูดความจริง นางฟ้าก็นางฟ้าเนอะ”

“แล้วแต่หมอเถอะค่ะ” พยาบาลตอบกลับ ก่อนจะยื่นชาร์ตคนไข้ให้

“วันนี้นางฟ้าแปลงกายเป็นหมอมาดูแลคนเจ็บ ไหนขอดูแขนหน่อยสิคะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างอารมณ์ดี พลิกแขนอีกฝ่ายให้คว่ำลงเพื่อดูรอยแผลที่หลังศอก แกะผ้าก๊อชที่แปะไว้เพื่อห้ามเลือดออกอย่างไม่เบาเหมือนัก เพราะข้อดีของคนเมาคือพวกเขามักจะไม่รู้สึกรู้สึอะไรเสียเท่าไร แผลข้างใต้นั้นเป็นรอยยาวเกือบส้นนิ้ว ดูท่าว่าคงจะโดนชิ้นส่วนอะไรสักอย่างของรถบาดเข้า

เธอเงยหน้าขึ้นมองพยาบาลผู้ช่วยที่เข็นรถเข็นสำหรับทำแผลเข้ามาให้อย่างรู้ใจ “เลือดหยุดแล้ว แผลไม่ลึกมาก ไม่ต้องเย็บ แค่ล้างแผลกับบีบพลาสติกเตอร์ก็พอ”

ระหว่างที่หมอสาวทำแผลให้ คนไข้ก็จ้องหน้าไม่เลิก “หมอเป็นฝรั่งเหรอ”

“ลูกครึ่งค่ะลุง”

“มิน่า ตัวถึงดำ”

“อ้าวลุง พุดตั้งได้ไง อยากเจ็บตัวเพิ่มใช่ปะ” คนที่ยิ้มแยมอยู่เปลี่ยนสีหน้าทันที ท่าทางค่อนข้างหลบปะเหลือกที่หญิงสาวจงใจทำใส่คนไข้ทำเอาพยาบาลในห้องพากันหัวเราะ ไม่เว้นแม้กระทั่งตัวคนไข้เองที่ดูจะหัวเราะชอบใจกับการได้เข้าเฝ้าหมอสาวสวย

คนเมายังคงถามต่อ “เป็นฝรั่งทำไมตัวดำ”

“ไม่ได้ตัวดำสักหน่อย เขาเรียกผิวสีน้ำผึ้ง รู้จักมั้ลุง อันนี้สกินนะ”

หมอสาวเถียงกลับไปพลาจปิดพลาสติกแบบผ้าระบายอากาศลงบนแผล อาศัยการตัดปะเล็กน้อยเพราะแผลยาวเกินพลาสติกหรือไซท์ใหญ่ที่ห้องฉุกเฉินมี พอเสร็จก็ถอดถุงมือทิ้งลงถังขยะข้างรถเข็นดึงหน้ากากอนามัยทิ้งตาม ลูกขึ้นจากเก้าอี้ล้อเลื่อนที่ใช้นั่งทำแผลเมื่อครู่ เดินไปล้างมือที่อ่างล้างมือตรงมุมห้อง จากนั้นก็เดินกลับมาหาคนไข้

“เสร็จแล้วค่ะ แต่อย่าเพิ่งให้แผลโดนน้ำสักวันสองวันนะลุง ช่วงนี้ก็ยังไม่ต้องอาบน้ำโดนแขนข้างนี้ไปก่อนก็แล้วกันนะคะ”

“เอ้อ ทำไมถึงห้ามโดนน้ำล่ะหมอ”

“ก็แผลไม่แห้งค่ะ”

“ถ้าแผลไม่แห้งจะเป็นยังไง”

“มันก็ไม่หายนะสิคะลุง”

“ถ้าไม่หายก็แปลว่าจะได้กลับมาเห็นหน้าหมออีกี่มั้”

“โอ๊ย จะมาอยากเห็นอะไรกัน ไหนว่าหมอตัวดำเิงคะ”

“ก็ไม่ได้ดำขนาดนั้นน...เมื่อยมดำกว่านี้ ผมยังทนมองหน้ามันทุกวันได้เลย”

เกรซหัวเราะออกมาอีกครั้ง ก่อนจะก้มหน้าเขียนสรุปลงบนชาร์ตคนไข้ เห็นชื่อลงตรงท้ายกระดาษแล้วก็ส่งคืนให้พยาบาล สั่งให้จัดการโทร. ตามญาติให้มารับตัวคุณลุงกลับบ้าน เพราะแผนกฉุกเฉินเป็นแผนกเดียวที่เปิดตอนกลางคืน ดังนั้นไม่ว่าคนไข้จะปวดหัว ปวดท้อง มีไข้ บาดเจ็บ แขนหัก อะไรต่อมิอะไรก็จะมาลงที่นี้ทีเดียว จากนั้นเธอก็เดินกลับไปยังห้องตรวจที่อยู่บริเวณหน้าแผนกฉุกเฉิน ซึ่งเป็นห้องสี่เหลี่ยมขนาดกว้างพอวางโต๊ะทำงานกับตู้เก็บของและเตียงคนไข้แคบๆ ได้หนึ่งเตียง มีไว้สำหรับตรวจคนไข้ที่เจ็บป่วยทั่วไป ที่ไม่ได้

ประสบอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บอะไรรุนแรงจนต้องเข้าห้องฉุกเฉิน

หญิงสาวยกมือขึ้นแกะยางรัดผมที่รวบเป็นทรงหางม้าไว้อย่าง
ลวกๆ ตอนทำแผลให้คนไข้อยาก ปล่อยเรือนผมยาวสีน้ำตาลให้ทั้งตัว
เคลียหลัง ยกมือขึ้นเสยผมสองสามทีให้เป็นทรง แล้วเลิกคิ้วถาม
พยาบาลผู้ช่วยที่โผล่มายืนยิ้มแป้นอยู่ตรงประตูห้อง “เอาละ รายต่อไป
เป็นใคร”

พยาบาลผู้ช่วยส่งแฟ้มให้ด้วยสีหน้ายิ้มแ้มผิดปกติ จนหมอสาว
นึกงง

“ทำไมหน้าบานขนาดนั้น”

“คนไข้หล่อมากค่ะ นี่ขนาดหน้าเขามีแต่ตุ่มยังหล่อมากเลย”
พยาบาลสาวเอ่ยด้วยสีหน้าเพ้อฝัน “แต่เสียดาย มากับแฟน แฮ่...หนู
ละอกหักเลย”

เกรซสายหน้าอย่างช้าๆ เปิดแฟ้มคนไข้ที่เพิ่งรับมาออกอ่าน ทว่า
แค่อ่านบรรทัดแรกทางตากก็กระตุก ร่างบางนิ่งไปพักหนึ่งราวกับหาเสียง
ตัวเองไม่เจอ ก่อนจะพึมพำออกมา

“โทมัส สเปนเซอร์?”

“คะ?”

“คนอังกฤษ ผมสีดำ ตาสีเขียว หน้าตาคม คิ้วเข้ม แก้มตอบ
ตัวสูงๆ บึกๆ หน้อยไ่ม้ย” คราวนี้เกรซเอ่ยเร็วเร็ว เงยหน้าพรวดขึ้น
จากแฟ้มข้อมูล จ้องผู้ช่วยสาวอย่างรอคำตอบ

“เอ่อ...ใช่ค่ะ หมอรู้ได้ไงคะ”

“แล้วเขามากับแฟน?” ประโยคนี้เสียงเธอสูงขึ้น

“มากับผู้หญิงค่ะ ก็คงแฟนแหละ ไม่งั้นจะอยู่ด้วยกันเวลานี้
เหอะคะหมอ” เวลานั้นที่วาก็คือเกือบตีหนึ่ง พยาบาลผู้ช่วยมองหมอสาว
อย่างงุนงง “หมอรู้จักเขาเหอะคะ”

เกรซไม่ตอบอะไร เพียงแค่อึ้งยิ้มกว้าง ดวงตาวนเป็นประกาย

วาววับ “เชิญคนไข้เข้ามาได้เลย”

เมื่อโทมัสเดินเข้าห้องตรวจ เขาก็พบว่าคุณหมอที่ตัวเอง จะเข้ารับการตรวจรักษาด้วยนั้นเป็นผู้หญิงที่สวยงาม เธอมีใบหน้า เรียวรูปไข่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมสีน้ำตาลที่รวบมาไว้ที่บ่าข้างเดียว แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสไตล์ธรรมชาติที่ช่วยขับเน้นความสวยได้อย่างมีเสน่ห์ ดวงตาเรียวดูสวยหวานเป็นพิเศษจากแพขนตาที่ทั้งหนา และงอนงาม จมูกโด่ง ริมฝีปากอím ค่ำโครงหน้าดูเหมือนฝรั่งที่มีความ เป็นเอเชียผสมผสานอย่างลงตัว ผิวสีแทนสวยแบบที่พวกฝรั่งอย่าง เขาชอบ หายากที่จะเจอเฉดสีแทนที่สวยงามถูกใจแถมผิวเนียนสม่ำเสมอ แบบนี้

แม้ว่าเขาจะมาที่โรงพยาบาลกับผู้หญิงอีกคน แต่เธอกับเขาคง ไปกันไม่รอดแล้วจากเหตุฉุกเฉินนี้ ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องผิดถ้าเขาคิดจะ หาเป้าหมายใหม่ตอนนี้

แปดจุดห้า ไมล์ อิม...เก้าคะแนนไปเลย!

คะแนนเพิ่มขึ้นอีกเมื่อเขาเห็นส่วนโค้งงู๋นใต้เสื้อกาวน์ตอนที่ หญิงสาวขยับตัวบนเก้าอี้ เพราะเธอสวมเดรสเข้ารูป เขาจึงจินตนาการ ได้เลยว่ารูปร่างภายใต้มันเป็นยังไง โทมัสลืมอาการคันของตัวเอง ไปชั่วขณะ ส่งยิ้มให้เธอพร้อมกับยื่นมือไปตรงหน้า ไปรยเสน่ห์ตัวเอง เต็มที่โดยไม่นำพาว่าบนหน้าเขานั้นจะมีตุ่มแดงขึ้นเป็นจุดๆ อยู่

“โทมัส สเปนเซอร์ ครับ ยินดีที่ได้พบคุณ”

ทันทีที่เขาแนะนำตัวเองออกไป โทมัสก็ได้เห็นหมอสาวชะงักก็กรอ ยยิ้มบนหน้าเธอเลือนหาย ตามด้วยยิ้มนตาที่ดูจะวาวโรจน์ขึ้นมา ทำเอาเขานึกงง เพราะนั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาคาดหวังว่าจะได้รับกลับมา

แต่ไม่ทันได้สงสัยอะไรไปมากกว่านั้น ทุกอย่างก็กลับเป็นปกติ รอยยิ้มบนใบหน้าเธอกลับมาอีกครั้ง เช่นเดียวกับดวงตาที่แวววาว

ประหนึ่งลูกแก้วล้อแสงไฟ เธอยื่นมือออกมาจับมือทักทายกับเขาก่อนจะเชิญให้นั่งบนเก้าอี้

โทมัสยิ้มพรวาย อย่างน้อยตุ้มแดงที่คั่นนาบัตตบนี้ก็ทำให้เขาได้เจอกับคุณหมอคคนสวย ความหงุดหงิดที่มีจึงหายไปเกือบครึ่ง

หมอสาวเอนหลังฟังกับพนักเก้าอี้ มือข้างหนึ่งจับปากกาเอาไว้เคาะมันกับโต๊ะเบาๆ เป็นจังหวะ ดวงตาเรียวสบเข้ากับดวงตาเป็นประกายของคนไข้ไม่หลบ เสียงหวานอ่อนโยนเป็นภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงชัดเปรี๊รวกับเจ้าของภาษา

“ไม่ทราบว่าเป็นอะไรมาคะ คุณสเปนเซอร์”

“หัวใจมีปัญหาครับ คุณหมอพอจะรักษาได้ไหมครับ” โทมัสเอ่ยเสียงอ่อน ทว่าประโยคนั้นไม่ได้ทำให้คุณหมอสาวยิ้มขึ้นแต่อย่างใด เธอเพียงแค่นิ่ง และถ้าเขาตาไม่ฝาด หางตาเธอจะกระตุกอีกด้วย...เขาพูดอะไรผิดหรว หรือว่าประโยคที่เขาใช้มันดูเลี่ยนเกินไปเอาใหม่...

“ผมไม่รู้เหมือนกันว่าผมเป็นอะไร แต่รู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร จนกระทั่งได้เห็นหน้าหมอ...”

“ตุ้มพวกนี้ขึ้นมาเมื่อไหร่คะ”

รอบนั้นนอกจากจะไม่มีปฏิกิริยาอะไรแล้ว เธอยังโพล่งถามเขาเสียงหวานอีกต่างหาก

โทมัสกระแอมกระไอ ยอมหยุดความคิดที่จะจับคุณหมอสาวเอาไว้ก่อน แล้วตอบคำถามเธอแต่โดยดี “รู้สึกจะตอนหัวค่ำครับ”

“มีขึ้นที่อื่นนอกจากหน้ามัยคะ”

“มีที่ตัวกับที่หลังครับ”

เธอจดรายละเอียดลงในแฟ้มคนไข้ จากนั้นก็วางปากกาลง เอนหลังฟังพนักเก้าอี้อีกครั้ง หมุนเก้าอี้ไปทางซ้ายที่ขวาที่ขณะที่ยกมือขึ้นกอดอก ดวงตาคู่สวยหริ่ง “มีเพศสัมพันธ์บ่อยแค่ไหน”

“เอ่อ...”

“มีแฟนมาแล้วก็คน”

“อ่า...”

“ตอบไม่ได้เพราะเยอะเกินจะนับไหวสินะ”

“มันก็...”

“เปลี่ยนคู่นอนทุกอาทิตย์หรือถึงขั้นเปลี่ยนทุกวัน”

“คือ...”

“แล้วป้องกันหรือเปล่า”

“เอ่อ...ครับ”

“หลังนอกหรือใช้ถุงยาง”

โทมัสกระแอมกระไออีกครั้ง “ปกติคุณหมอดึงถามคำถามแบบนี้กับคนไข้ทุกคนเลยหรือเปล่าครับ”

“ฉันแค่ถามไว้เพื่อเป็นข้อมูลเท่านั้นค่ะ” เธอมองพยาบาลผู้ช่วยที่ยืนอยู่ด้านหลังชายหนุ่ม พุดอะไรสักอย่างที่เขาไม่เข้าใจเพราะเป็นภาษาไทย ก่อนที่พยาบาลจะเดินออกจากห้องไป

เขาถามขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นว่าแพทย์สาวตรงหน้าเงยไป “สรุปแล้วผมเป็นอะไรครับ”

เธอเลิกคิ้ว มองเขา แล้วก็ยิ้มออกมา

“เสียใจด้วย ดูเหมือนว่าคุณจะติดเชื้อเอชไอวีเข้าแล้วละ”

2

คุณหมอสุดแสบ

เขาจำเธอไม่ได้

เขา-จำ-เธอ-ไม่ได้!

เมื่อได้ยินเขาแนะนำตัวด้วยสายตาแพรวพราว เกรชก็รู้ทันทีว่า
เขาจำเธอไม่ได้

แหละ ตลอดเวลาที่รู้จักกัน เขาเคยส่งสายตาแบบนี้ให้เธอซะ
ที่ไหน

เกรชมองคนคุ้นเคยในอดีตด้วยความรู้สึกผสมปนเปกันไปหมด
ลึกๆ ในใจยังคิดว่าบางทีถ้าให้เวลาหน่อยเขาอาจจะนึกออก เพราะมัน
ก็ผ่านมากินสิบปีแล้ว หน้าตาเธออาจจะเปลี่ยนไปเยอะ แต่จนแล้ว
จนรอดเขาก็ยังไม่มีที่ทำว่าจะจำเธอได้แต่อย่างใด

เธอมันไม่น่าจดจำขนาดนั้นเลยหรอ!

หน้อย...อยากลืมเธอนักใช้มัย ครั่งนี้เธอจะทำให้เขาจำเธอขึ้นใจ
แบบลืมไม่ลงไปตลอดชีวิตเลย

เพราะความแค้น เกรชจึงไม่ลังเลที่จะเอ่ยชื่อไวรัสที่ร้ายแรงนั้น
ออกไป และสิ่งที่ได้กลับมาคือภาพหนุ่มหล่อหน้าซัดเผือด เบิกตากว้าง
ผุดลุกขึ้นยืนแล้วทุบมือลงกับโต๊ะอย่างแรง ก่อนถามเสียงดัง

“คุณพูดว่าอะไรนะครับ!”

“ก็อย่างที่คุณได้ยินนั่นล่ะค่ะ”

“ไม่ ผมไม่ได้ติดเชื่อเอชไอวี” เขาสายหน้าเร็วเร็ว “หมอยายามาพูดพล่อยๆ นะ หมอยังไม่ทันตรวจะไรผมเลย จะมาบอกว่าคุณติดเชื่อเอชไอวีได้ยังไง”

“หมอเห็นตุ่มบนหน้าคุณนี่ก็รู้แล้ว ระยะเวลาเริ่มหลังติดเชื่อเอชไอวีบางคนจะมีผื่นหรือตุ่มแดงขึ้นแบบนี้”

เกรซชี้นิ้วไปยังตุ่มแดงบนหน้าเขาพลางบ่นหน้าขมึน ทั้งๆ ที่อยากหัวเราะออกมาให้เจเขาต สีน้ําและท่าทางตกตะลึงของเขาทำให้เธอชอบใจอย่างมาก

“หมอเข้าใจว่ามັນยากที่จะยอมรับ แต่ใจเย็นก่อนนะค่ะ เชื่อเอชไอวีสมัยนี้ไม่ได้น่ากลัวเหมือนเมื่อก่อนแล้ว ยารักษาที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าเมื่อก่อนเยอะ เดี่ยวพยาบาลจะพาคุณไปเจาะเลือดตรวจดูจำนวนเม็ดเลือดขาวในร่างกาย...”

“ไม่จริง ผมไม่มีทางติดเชืื่อนี้แน่ ไม่มีทาง!”

“ทำไมถึงคิดว่าไม่มีทางล่ะ ในเมื่อใช้ชีวิตสำส่อนมากขนาดนี้”

“ผมไม่ได้...”

“ถ้าไม่เชื่อหมอ งั้นก็เอาไวร่อผลเลือดก็แล้วกันค่ะ”

ท่าทางสงบนิ่งของหมอสาวทำให้โทมัสหวาดหวั่นถึงที่สุด เขาเข่าอ่อนขึ้นมาทันที ทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้อย่างหมดแรง สมองคิดอะไรไม่ออก ได้แต่พิมพ์วนไปวนมา

“ไม่จริง นี่มันไม่จริง...”

ท่าทีที่สลดลงไปอย่างน่าใจหายของเขานั้นไม่ได้ทำให้หญิงสาวสงสัยแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับทำให้เธออารมณ์ดีขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า เกรซขวยจัหวะที่โทมัสก้มหน้านิ่งในการยิ้มกว้างอย่างสะใจ

จ๋อยไปเลยละสิ เฮอะ! สมน้ำหน้า

“หมอก็สงสัยคุณนะ แต่การเปลี่ยนคุณอนไม่ช้าหน้ามันไม่ดี

แบบนี้ละ ฐัมย์ คุณไม่มีทางรู้เลยว่าจะได้อะไรมาบ้าง ทั้งเริ่ม ทั้ง
หนองใน ทั้งซิฟิลิส ถึงจะป้องกันแล้ว แต่ก็ไม่ได้แปลว่าจะปลอดภัย
ร้อยเปอร์เซ็นต์ เอาเถอะ...เอาไว้ตอนตรวจเลือด หมอจะให้ตรวจหา
โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่นๆ ไปด้วยเลยก็...”

ขณะที่สมองกำลังคิดแผนการกลั่นแกล้งให้คนตรงหน้าหน้าซีด
ไร้สีเลือดต่อ ประตู่ห้องตรวจก็ถูกเปิดออกเสียก่อน พยาบาลผู้ช่วย
ของเธอโผล่มา

“หมอเกรซคะ มีคนไข้ฉุกเฉินคะ กำลังจะมาถึงในอีกห้านาที”

“อุบัติเหตุอีกรายแล้วหรือ”

“ใช่ค่ะ”

“หมอจ๊อบไม่ว่างหรือ”

“ติดเคสเด็กเล็กอาหารเป็นพิษอยู่ค่ะ”

เกรซส่งเสียงจ๊กจ๊กเพราะกำลังสนุกกับการแกล้งคนตรงหน้าและ
ไม่อยากายุติมันเร็วขนาดนี้ แต่เมื่อหมอเวรอีกคนไม่ว่างรับคนไข้ เธอก็
ไม่มีทางเลือกอื่น

“เฮ้อ...โอเคๆ ขอเวลาสองนาที เดี่ยวจะออกไป”

พยาบาลพยักหน้า ถามขึ้นอีกเมื่อสังเกตเห็นว่าคนไข้สุดหล่อดู
ผิดปกติไป “คนไข้โอเคมั้ยคะหมอ”

“โอเค...” เกรซตอบเสียงสูง ยิ้มกว้างจนเห็นเขี้ยวเล็กๆ ที่มุมปาก
เธอโบกมือให้พยาบาลออกจากห้องไป ก่อนที่ตัวเองจะหันกลับมาหา
คนคุ้นเคยที่เธอเพิ่งหย่อนระเบิดใส่หัวเขาไปสดๆ ร้อนๆ การเอาคืน
ของเธอต้องจบลงแล้วอย่างน่าเสียดาย “ฉันล้อเล่น”

เสียงหวานที่เอ่ยสามคำสั้นๆ ออกมาทำเอาคนที่หน้าซีดอยู่ชะงัก
กึก “อะไรนะครับ”

“คุณไม่ได้ติดเชื้อเอชไอวี ตุ่มพวกนี้ก็แค่โรคอีสุกอีใสเท่านั้นละ
ตลกดี มาเป็นเอาตอนแก่ป่านี้นี่”

“ว่า...ไหนะ อีสุกอีใส สรุปลงแล้วที่ผมเป็นก็แค่โรคอีสุกอีใส ไม่ได้ติดเชื้อเอชไอวี?”

แพทย์สาวยกมือขึ้นกอดอกแล้วยักไหล่ “ไม่ใช่ แต่ถ้ายังเอาผู้หญิงไม่เลือกหน้าแบบนี้ต่อไปก็คงไม่แน่”

“นี่...นี่มัน...บ้าอะไรกัน คุณล้อเล่นกับผมแบบนี้ได้ยังไง” โทมัสอ้าปากค้าง มองคนที่อ้าเขาอย่างไม่อยากจะเชื่อ เมื่อครุ่นใจเขารู้สึกราวกับว่าตัวเองตกลงไปในเหว ทั้งซ็อก ทั้งตื่นตระหนก และหวาดกลัว

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ นี่มันสนุกจะตาย” ตัวการไม่ได้รู้สึกผิดเลยสักนิด เธอยิ้มระรื่นออกมาอย่างไม่ต้องอดทนเก็บหน้าอีกต่อไป “น่าเสียดาย ใจจริงไม่ได้อยากจะเฉลยเร็วแบบนี้เลย ตอนแรกกะจะให้โดนเจาะเลือดจนแขนพรุณก่อนค่อยบอก...”

“เป็นบ้าอะไรของคุณเนี่ย!” โทมัสมองหอมสาวตรงหน้าที่ยิ้มกว้างแล้วยักคิ้วให้เขาด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก หอมล้อเล่นกับคนไข้แบบนี้ได้ด้วยเหรอ

ระหว่างที่ชายหนุ่มยืนอึ้งไม่หาย ประตูห้องตรวจก็เปิดออกอีกครั้งพร้อมกับร่างของพยาบาลผู้ช่วยคนเดิม “หมอเกรซคะ แอมบูแลนซ์จะถึงแล้วค่ะ”

“ไปเดี๋ยวนี้ละ” เกรซพยักหน้า คว่ำสแตตโทสโคปจากบนโต๊ะมาคล้องคอไว้ ทำท่าจะเดินออกจากห้อง นั่นเป็นตอนที่โทมัสรีบขว้างเอาไว้

“จะไปไหน ทำกันแบบนี้แล้วคิดจะหนีไปง่ายๆ เหมอคุณ”

“ไม่ได้หนี มีคนไข้วอน”

“แล้วเรื่องที่ทำกับผมไว้นี้ล่ะ ไม่คิดจะรับผิดชอบการกระทำของตัวเองบ้างเหรอ!”

“ถ้าหมายถึงเรื่องรักษาโรคละก็ ไม่มีอะไรให้รักษา อีสุกอีใสจะเดี๋ยวมันก็หาย หอมสั่งยากินกับยาทาแก้คันให้แล้ว เชิญคุณนั่งรอ

ข้างนอก เดี่ยวพยาบาลจะดูแลคุณต่อเอง”

“ผมหมายถึงที่มาแก้งบอกว่าผมติดเชื้อเอชไอวี”

“เ้า ก็ดีแล้วไม่ใช่หรอที่มันเป็นแค่การแก้ง จะไววายทำไม หรือว่าอยากเป็นจริง”

“พูดกับคนไข้แบบนี้ คุณเป็นหมอได้ยังไงเนี่ย!” โทมัสไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะเจออะไรแบบนี้ เขามองคนที่ตัวเล็กกว่าเขาเกือบสองตัวยี่สิบหน้าบึ้งถึงที่สุด “คุณชื่ออะไร”

เกรซยกนิ้วชี้ให้พยาบาลที่ดูเหมือนว่ากำลังจะเอ่ยแรงเธอก็กรอเป็นการบอกผ่านภาษากายว่าขอเวลาหนึ่งนาที จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นกอดอก เงยหน้าพลงเล็กคิ้วมองชายหนุ่มตรงหน้า

“คุยกันตั้งนานเพิ่งจะถามชื่อ ทำไม จะฟ้องหมอหรือไง”

“ผมถามว่าคุณชื่ออะไร”

“นิกเองสิ”

“คุณ!”

เขาตะโกนใส่เธอ เธอก็ถลึงตากลับใส่เขา เมื่อก๊พยาบาลเรียกเธอ เขาไม่ได้ยินหรือไง

“ไม่บอกหรอก อยากรลิมกันเองนี่ คนบ้าเอ๊ย”

“ใครลิมคุณ เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อนสักหน่อย”

“ไอ้ย! พูดแบบนี้มันน่าแข่งให้เป็นโรคจริงๆ เลย”

“นี่คุณ!”

“แพทย์หญิงเกรซ ดาริกา อาร์คเน่” เธอทำสะเอวเขินหน้าถลึงตาใส่ร่างสูงอย่างโมโห “พอจะนีกออกหรือยัง”

“เกรซ ดาริกา อาร์คเน่...” เขาพยักหน้าซ้ำๆ ก่อนจะขมวดคิ้ว “เดี๋ยวนะ ทำไมชื่อคูนๆ อาร์คเน่...เหมือนนามสกุลของ...”

“เหมือนนามสกุลของลูกพี่ลูกน้องคุณมานูเอล พ่อของ มาร์คัส เกลเลอร์ เพื่อนซี้ของคุณยังไงละ ไอ้ย! ก็รู้นะว่าแกแล้วแต่ไม่คิดว่าจะ

แก่จนถึงขั้นสมองเสื่อมแบบนี้ บอกขนาดนี้แล้ว ถ้ายังจำกันไม่ได้อีกนี่ ก็ชักจะเกินไปแล้วนะ”

โทมัสก้มมองคนตัวเล็กตรงหน้า ความจำพลันสว่างวาบ ภาพเด็กหญิงตัวเล็กในความทรงจำโผล่ขึ้นมาซ้อนทับร่างเธอ เขาอ้าปากค้าง ยกมือขึ้นชี้หน้าหญิงสาวด้วยท่าที่ตื่นตระหนกเหมือนกับตอนที่โดนบอกว่าเป็นโรคร้ายแรงไม่มีผิด...หรือบางทีอาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ

“เธอ...เธอคือยายเปี้ยก...”

เกรซส่ายะยี้ม “สวัสดิ์ พี่ยักษ์ ไม่เจอกันนานเลยนะ”

แพทย์สาวกับพยาบาลผู้ช่วยออกจากห้องตรวจไปแล้ว แต่ โทมัสนั้นต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่เลยกว่าจะพาตัวเองออกจากห้องไปได้ หัวสมองเขาขาวโพลนไปหมดอย่างตั้งตัวไม่ติด ตกใจเรื่องโดนแก้งยังไม่หาย ยังมาตกใจเรื่องนี้เพิ่มอีก

ไม่คิดว่าโชคชะตาจะเล่นตลกขนาดนี้

กรุงเทพฯ ไม่ใช่เมืองเล็กๆ โรงพยาบาลมีตั้งกี่แห่ง หมอมียี่ติ่งกี่คน แล้วทำไมเขาต้องโชคร้ายมาเจอยายเปี้ยกตัวแสบนี้ด้วยวะ...

เขาจำเธอไม่ได้จริงๆ อาจจะเป็นเพราะเธอกลายเป็นสาวที่...บ้าซะมด ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะพูดคำนี้...สว้ย ใช่ เธอสว้ย สว้ยถึงขั้นเขาให้คะแนนเก้าเต็มสิบ เธอในตอนนั้นลบภาพเด็กแสบผมสั้นเมื่อสิบกว่าปีก่อนออกจากความทรงจำเขาไปหมด

ยายเปี้ยกมารณณคนนั้นโตขึ้นมาเป็นสาวสวยขนาดนี้ได้ยังไง!

ฉายาที่เขาตั้งให้เธอไม่ได้เกินจริงแต่อย่างใด กับมาร์คัส เพื่อนสนิทของเขาที่เป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอนั้น เธอเป็นเหมือนน้องสาวแสนน่ารักที่ช่างอดอ้อนจนละเอะ แต่กับเขา เธอเหมือนคนที่ฟ้าส่งมาทำลายความสงบสุขของชีวิตเขาโดยเฉพาะ เขาไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรให้เธอ เธอถึงได้ตามจองล้างจองผลาญทุกครั้งที่มีโอกาส และดูท่า

ตอนนี้ที่เขากลับมาเจอเธออีกครั้ง เธอก็จะตามราวี่เหมือนเคยอีกแน่

ครั้งสุดท้ายที่เจอกันก็ผ่านมานานมากแล้ว และเขาก็ไม่ได้นึกถึงเธออีกสักเท่าไร เว้นแต่ตอนที่เพื่อนพูดถึงอีกฝ่ายในบางครั้งบางคราวเท่านั้น แต่เขาไม่อยากจะสนใจความเป็นไปของเธอหรอก เพราะสำหรับโทมัส เธอเป็นตัวป่วนที่เขาไม่อยากจะยุ่งด้วยไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม

และการเจอกันใหม่อีกครั้งในคืนนี้ก็ทำให้เขารู้ว่าตัวเองยังไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเธอเหมือนเดิม

“หมอว่าไงบ้างคะ”

ความคิดอันยุ่งเหยิงของเขาหยุดลงเมื่อได้ยินเสียงถามเป็นภาษาอังกฤษ เงยหน้าขึ้นมองก็เห็นหญิงสาวที่ตนควรจะใช้เวลาสนทนากับเธอในคืนนี้กำลังเดินมาหา ทำให้โทมัสนึกได้ว่าเขามาที่นี่กับเธอ...คนที่เขาลืมไปแล้วว่าชื่ออะไร...เอ่อ...

สติของชายหนุ่มยังไม่ครบถ้วนนัก เขาจึงไม่ทันได้จับใจความคำถามนั้นเท่าไร “หมอ...เอ่อ...”

“คุณโอเคหรือเปล่า ทำไมหน้าซีดจังเลยคะ”

“คือผม...คือ...”

“สวัสดิ์ค่ะ”

ทันทีที่เสียงทักทายดังขึ้น โทมัสก็สะดุ้งเฮือกเพราะจำได้ว่าเป็นเสียงของคนที่เขาชอบมาตลอด เขาช็อกมาหมาดๆ ชายหนุ่มหันขวับไปมองอย่างรวดเร็ว สาวผิวแทนโผล่มายืนอยู่ข้างเขา แถมยังยิ้มกว้างให้อีกต่างหาก

มีแผนอะไรจะเล่นเขาอีก!

“ยาย...”

“ขอโทษที่ซัดจังหะนะคะ แต่จะขอรบกวนคุณสเปนเซอร์ตามพยาบาลไปรับยาที่หน้าแผนกหน่อยค่ะ” เกรซเอ่ยขัดเสียงต่ำๆ ของ

ชายหนุ่ม เธอส่งยิ้มให้ทั้งสองคน ก่อนจะผายมือไปทางด้านหลังของตัวเองที่มีพยาบาลผู้ช่วยยืนรออยู่ เอ่ยขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นว่าโทมัสยังคงยืนอยู่กับที่ “เชิญค่ะ”

ชายหนุ่มยังไม่อยากไปจากตรงนี้เลย ไม่เลยสักนิด เขาหันรีหันขวางอย่างไม่รู้จะทำยังไงดี แต่รู้แน่ว่าจะปล่อยให้หญิงสาวที่เป็นคู่เดทของเขาอยู่กับตัวสเปคตรงหน้านี้ตามลำพังไม่ได้แน่นอน เพราะเมื่อก่อนเวลาเกรซเจอสาว ๆ ที่เขาควงที่ไรก็มักจะมีเรื่องทุกที

ก็บอกแล้วไงว่าเธอคือยายเปี้ยกमारผจญ

“ไปสิคะคุณ รีบไปเอายา ก่อนที่อาการจะกำเริบอีก” เกรซเลิกคิ้ว ส่งสายตาเกมม้งค์บให้ชายหนุ่มเดินออกไปจากตรงนี้ซะที

และพอเธอเอ่ยถึงอาการ โทมัสก็รู้สึกคันคะเยอขึ้นมาใหม่หลังจากที่ลืมนไปพักใหญ่เพราะมัวแต่ตกใจ ชายหนุ่มเกาตัวพลางมองคนตัวเล็กอย่างหวาดระแวง

สุดท้ายเขาก็ยอมออกไปจากตรงนี้ ไม่วายเอ่ยกำชับเสียงต่ำเป็นภาษาเยอรมันเพราะรู้ว่าหญิงสาวที่ตนตั้งใจจะส่งสารถึงนั้นฟังออกแต่คู่เดทของเขาฟังไม่ออก

“ไม่ต้องหาเรื่องคุยกับเพื่อนพี่ ทำตัวดีๆ อย่าสร้างเรื่อง เข้าใจมั๊ย”

เธอเหี้ยมดึ่ม ไม่ตอบอะไร เพียงแคโบกมือลาอย่างสูง รอจนเห็นว่าชายหนุ่มหายไปยังแผนกรับยาแล้วจึงหันกลับมาหาหญิงสาวอีกคนที่ยังคงยืนอยู่ที่เดิม ดวงตาวานกว่าดมองรอบตัวอย่างรวดเร็ว แผนกฉุกเฉินในตอนนี้ไม่มีคนในบริเวณที่นั่งรอ เหมาะกับแผนการที่เธอเพิ่งคิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ตอนที่เดินกลับเข้าไปในห้องตรวจแล้วออกมาเห็นโทมัสกับสาวที่เขามาด้วย

เลิกที่สุด!

คู่ควงผู้โชคร้ายของโทมัสในคืนนี้หน้าตาสวยเฉียวตามแบบฉบับ

สาวสมัยใหม่ เธอตัดผมบ๊อบสั้น สวมต่างหูวงกลมใหญ่ๆ ทาเล็บสีแดงเข้ม อยู่ในชุดเสื้อขาดไหล่แขนสั้นกับกางเกงยีนยางยัดที่แนบชิดขา เรียวเหมือนผิวหนังชั้นที่สอง

แพทย์สาวเริ่มต้นด้วยการแนะนำตัวก่อน “สวัสดีค่ะคุณ หมอ เป็นคนที่ดูแลแฟนคุณเมื่อไหร่”

“อ้อ เราไม่ได้เป็นแฟนกันค่ะ” มาริสาสายหน้า

“อู๊ย ไม่ได้เป็นแฟนหรอกคะ ดิฉันจริงๆ”

สีหน้าดีใจของหมอสาวทำเอามาริสาขมวดคิ้ว “ว่าไงนะคะ”

“โอ๊ะ อย่าเข้าใจผิดค่ะ ที่หมอดีใจเพราะมันแปลว่าคุณยังมี โอกาสรอดค่ะ”

“คะ? โอกาสรอดจึ้นหรือคะ”

เกรซพยักหน้า เริ่มเข้าสู่แผนที่วางไว้ เลียบเคียงถามข้อมูลเป็น อย่างแรก “เขาได้บอกคุณหรือยังคะว่าเขาเป็นโรคอะไร”

“ยังเลยคะ”

เมื่อรู้ว่าหญิงสาวตรงหน้ายังคงไม่รู้เรื่องอะไร รอยยิ้มบนหน้า เกรซก็หายวับ เปลี่ยนเป็นทำหน้าเคร่งเครียด เธอเอ่ยกระซิบเสียงเข้ม “ในเวลายี่สิบสี่ชั่วโมงที่ผ่านมา คุณได้มีการสัมผัสโดนตุ่มพวกนี้ หรือ ว่ามีการจูบ หรือมีเพศสัมพันธ์กับเขามั้ยคะ”

มาริสาขมวดคิ้วหนักกับคำถามที่ดูละลابلะล้งนั่น ดวงตา เรียวหรือลง “ทำไมหรือคะ มีปัญหาอะไร”

“คืออย่างนี้ค่ะ...” เกรซตีหน้านิ่งเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือให้แก่ สิ่งที่ตัวเองกำลังจะเอ่ย “เขาอาจจะไม่ยอมบอกคุณว่าเขาเป็นอะไร เพราะเรื่องแบบนี้มันก็พูดยาก แต่เพราะเราเป็นผู้หญิงด้วยกัน ฉันเลย อยากจะขอเตือนคุณไว้ก่อนที่จะเกิดเรื่อง”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“เขาเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงจากเชื้อไวรัสวาริเซลลา จะก่อให้เกิด

เกิดตุ่มน้ำกระจายทั่วตัว ทั้งหน้า ลำตัว แขน ขา ไม่เว้นแม้กระทั่ง
ในปาก ซึ่งตุ่มพวกนี้พอแตกจะมีกลิ่นเหม็นมาก ยังไม่หมดแค่นั้น
บางตุ่มจะกลายเป็นหนอง ซึมลึกไปได้ผิวหนัง พวกนี้ต้องมากริดเอา
หนองออก ไม่งั้นเนื้อจะเน่า ถ้าเป็นแบบนี้ก็แย่มากเลยล่ะ”

“นั่นฟังดู... น่ากลัวมาก...”

“ที่น่ากลัวไปกว่านั้นคือมันเป็นโรคติดต่อค่ะ หมอถึงได้ถามคุณ
ว่าได้มีการแตะต้องหรือมีเพศสัมพันธ์กับเขาหรือเปล่า” หมอสาวถอน
หายใจเฮือกใหญ่ “ถ้าติดเชื้อไวรัสนี้ขึ้นมาต้องแย่งๆ ยิ่งเป็นผู้หญิง
แล้ว ได้มีแผลเป็นทั่วตัวแน่ๆ ค่ะ” เธอไม่ได้โกหกนะ

หญิงสาวหน้าซีดขึ้นมาทันที “เอ่อ ฉัน...ฉันโดนตัวเขาตอนที่ดู
ตุ่มพวกนี้นับหลังเขาค่ะ”

“แย่งๆ!” เกรซยกมือขึ้นทาบอกประหนึ่งว่าตัวเองกำลังตื่น
ตระหนก ทั้งๆ ที่ในใจนั้นกำลังหัวเราะลั่น “แล้วตอนโดนตัว ได้แตะ
ตุ่มพวกนี้หรือเปล่าค่ะ”

หญิงสาวส่ายหน้ารัว “ไม่ค่ะ ฉันไม่ได้แตะตุ่มพวกนั้น”

“แล้วเพศสัมพันธ์ล่ะค่ะ”

“ไม่ค่ะ ไม่ ฉันเพิ่งเจอเขาวันนี้เอง”

“นั่นถ้าแค่แตะตัวอย่างเดียวก็ยังพอมีหวัง” คุณหมอสาวทำหน้าที่
จริงจัง “หมอแนะนำนะคะ รีบกลับไปอาบน้ำหลายๆ รอบนะคะคุณ ถ้า
มีแอลกอฮอล์ก็เช็ดให้หมดทั้งตัวเลย”

“มันจะช่วยให้ใช้มัยคะหมอ ฉัน...ฉันไม่อยากจะติดโรค”

“มันจะช่วยลดโอกาสเสี่ยงได้ค่ะ” เกรซพยักหน้า จากนั้นก็ลด
เสียงเป็นกระซิบ “และอย่างที่สอง หมอแนะนำให้รีบชิงหนีเขาไป
ตั้งแต่ตอนนี้ดีกว่า เพราะโรคนี้มันไม่มียารักษาให้หายขาดค่ะ อาการ
อาจจะหายไปได้ แต่ไวรัสจะยังหลบซ่อนอยู่ในตัวรอแพร่กระจายให้
คนอื่นผ่านทางสารคัดหลั่งตลอดชีวิต ไม่ต้องพูดถึงช่วงที่อาการแสดง

เลย เผลอๆ แค่ออจามใส่ก็ติดแล้ว หมอรู้ว่าเขาหน้าตาดี แต่ถ้าเกิด
คือนี้อยู่ด้วยกันต่อละก็ โอกาสรอดของคุณจะยิ่งลดลงเรื่อยๆ น้ำ...”

เกรซกำลังนั่งพิมพ์รายงานอยู่ที่เคาน์เตอร์หน้าแผนกต
ที่โทมัสเดินเข้ามาหา ใบหน้าคมนั่นบึ้งตึงอย่างที่สุด แต่เพราะตุ้มแดง
ที่กระจัดกระจายบนหน้าทำให้คนมองข้ามมากกว่ากลัว

“เธอละ?”

“เธอไหน” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจากจอคอมพิวเตอร์ เลิกคิ้วให้
พลางย้อนถาม

“ก็เธอที่มากับพี่”

“จำชื่อคู่ควงตัวเองไม่เคยได้เลยนะ”

“เรื่องของพี่” คนร่างสูงแค้นเสียง “สรุปแล้วเธอไปไหน”

“เพิ่งจะบอกว่าเป็นเรื่องของพี่ แล้วจะมาถามเกรซทำไมละ”

“เกรซ!” เสียงเข้มที่เริ่มดังทำเอาพยายาลแถวนั้นหันมามองเขา
เป็นตาเดียว สลับกับมองแพทย์สาวที่ยังคงนั่งยิ้มระรื่นผิดกับอารมณ์
ของคู่สนทนาลิบลับ “ตอบมาดีๆ ว่าเธอไปไหน”

“กลับไปแล้ว”

“หมายความว่ายังไง”

“กลับไปแล้วก็หมายความว่ากลับไปแล้ว”

“เธอไปทำอะไรเขา”

“ไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย จะไปทำอะไรเขาได้กัน ฮือ” เกรซมอง
หน้าคนที่ชักถามเธอไม่หยุดด้วยสีหน้ากวนๆ ยิ้มมุมปาก ดวงตาหวาน
เหลือบมองนาฬิกาบนผนังก่อนจะลุกขึ้นยืน คว่ำกระเป๋าทิ้งของตัวเอง
แล้วเดินออกจากบริเวณเคาน์เตอร์ หันไปโบกมือลาพยายาลสามสี่คน
ตรงนั้น แล้วตรงไปยังลิฟต์เพื่อลงไปที่ลานจอดรถ

“ยายตัวแสบ” โทมัสไม่เชื่อถือในคำตอบนั้นเลยสักนิด เขาเดิน

ตามร่างเล็กไปติดๆ เข้าลิฟต์ไปกับเธอด้วย ตอนที่เขารับยาแล้วกลับมาที่ห้องฉุกเฉินก็ไม่พบคู่เดทของตนแล้ว จะโทร. หากไม่ได้เพราะเขาไม่ได้ขอเบอร์ไว้ (หนึ่งในกฎของเขาคือไม่แลกเบอร์กับสาวที่ไปเที่ยวด้วย เพื่อป้องกันการตามติดที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในภายหลัง) “บอกมาเดี๋ยวนี้ว่าไปทำอะไรเธอ”

“ไม่ได้ทำอะไรจริงจังจริงง...” เสียงหวานสูงปรี๊ด

“เกรซ เลิกโกหกได้แล้ว” ชายหนุ่มกดเสียงต่ำ เป็นการเตือนอีกฝ่ายว่าเขาใกล้จะหมดความอดทนเต็มที

หญิงสาวสะยะยิ้ม กลับหลังหันมาเผชิญหน้ากับร่างสูงแล้วเอ่ยอย่างไม่ว้าวสั่นหน้ามึงทิ้งของอีกฝ่าย “ก็แค่บอกว่าเธอสามารถติดโรคนี้จากพี่ได้แค่นั้นเอง เธอก็เห่นหนีไปอย่างรวดเร็วเลย ไรๆ คินนี่คงจะอดได้แอมะพี่ยักษ์ อันที่จริงเกรซว่าคงอดอีกนานเลยละ เพราะสภาพเป็นท้าวแสนปมแบบนี้ ไม่มีสาวที่ไหนอยากจะขึ้นเตียงด้วยหรอก”

สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ผิดกับที่เขาคิดอยู่แต่อย่างใด โทมัสแทบจะทิ้งมมตัวเอง เพราะเรื่องราวแบบนี้ช่างคุ้นเคยดีเหลือเกิน เมื่อก่อนถ้าเธอได้เจอคู่ควงเขาที่ไร สิบห้าวันที่หลังจากนั้นจะต้องมีเรื่องให้พวกเธอเห่นแนบไปทุกครั้ง

“เธอยุ่งเรื่องของพี่อีกแล้วนะ!”

“บ่นเป็นตาแก่ไปได้ เกรซก็แค่หวังดี ไม่อยากให้เขาต้องมาติดโรคจากพี่” เกรซไหวไหล่แล้วเดินต่อ กวักมือเรียกให้ชายหนุ่มเดินตามเธอต่อด้วย “มาเถอะพี่ยักษ์ เดี่ยวเกรซไปส่งพี่เอง พักอยู่โรงแรมอะไรคะ”

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ตัวเอง ตัดสินใจยุติคำคืบที่ผัดผ่อนไปหมดทุกสิ่งอย่างนี้ลงเสียที่ “ไม่ต้อง พี่กลับเองได้”

“สภาพแบบนี้ คิดว่าจะมีแท็กซี่คันไหนจอดรับหรือ”

“นี่...”

หมอสาวส่งสายตาค้อนปะหลับปะหลือกเมื่อเห็นว่าคนร่างสูง
ยังคงยืนยัก ไม่ยอมเดินมาที่รถสักที “มาเถอะน่า อย่าเล่นตัวได้มัย
เกรซไม่พาพี่ไปทำมิดีมีร้ายหรอก”

โหม้สมองยานพาหนะที่จอดเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงหน้าอย่างแปลก
ใจนิดๆ มันคือเมอร์เซเดส-เบนซ์ เอเอ็มจี จีทีซี สีดำเงา รถคันนี้ที่บ้าน
เกิดเขาสนนราคาอยู่ที่ราวๆ หนึ่งแสนสี่หมื่นปอนด์ ที่เมืองไทยเขา
ไม่รู้ว่ามันจะราคาเท่าไร แต่เขามั่นใจว่ามันน่าจะแพงระยับยิ่งกว่าที่
อังกฤษแน่

“สรุปพี่พักอยู่ที่ไหน” เกรซถามเมื่อเธอขึ้นมานั่งบนรถและ
ชายหนุ่มก็ขึ้นมานั่งข้างคนขับเรียบร้อย เมื่อกดปุ่มสตาร์ทรถ เสียง
เครื่องยนต์ก็ดังกระหึ่มก้องไปทั่วลานจอดใต้ดินแห่งนี้ แม้กระทั่งนั่งใน
รถยังได้ยินเสียงชัดเจน ไม่อยากจะคิดเลยว่าข้างนอกจะดังขนาดไหน

เขายังคงไม่ตอบ กวาดตามองภายในรถ “นี่พ่อแม่เธอซื้อรถแพง
ขนาดนี้ให้เธอขับเลยหรือ”

“เกรซซื้อเองต่างหากเล่า ไม่ได้ขอเงินแต่ดีดีเลยสักบาท” คนพูด
กระตุกยิ้มมุมปากเมื่อเห็นสีหน้าตกใจของอีกฝ่าย “ทำไม เซอร์ไพรส์
ละสิ”

“อาซีพหมอได้เงินเยอะขนาดนั้นเลยหรือ”

“ถ้าอนาคตก็คงได้เยอะ ตอนนี้ไม่ได้เงินเดือนอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน
หรอก เกรซเพิ่งจบ ยังทำงานใช้ทุนอยู่เลย”

คนฟังขมวดคิ้วเมื่อได้ยินอย่างนั้น “แล้วเอาเงินที่ไหนมาซื้อรถ”

“งานเสริม”

“งานอะไร”

“ขายตัว”

ชายหนุ่มรู้ว่าอีกฝ่ายพูดเล่น จึงย้อนกลับทันควัน “มีคนซื้อด้วย
หรือ”

“รุมแย่งกันเลยละ เซอะ!” เกรซแคนเสียงใส ก่อนจะบ่นงึมงำเป็น
ภาษาไทยกับตัวเอง “คนอื่นเขาตาถึงกันหมดทั้งนั้น มีแค่คนบางคน
แถวนี้นั่นละที่ตาถั่ว ไม่รู้ตัวว่ามีของดีอยู่ข้างๆ”

“พูดภาษาอังกฤษสิ บ่นเป็นภาษาไทยแล้วพี่จะฟังรู้เรื่องหรือ”

“ที่บ่นเป็นภาษาไทยก็เพราะไม่ต้องการให้ฟังรู้เรื่องไง” หญิงสาว
แบะปาก ก่อนจะยอมกลับมาพูดภาษาอังกฤษเหมือนเดิม “สรุปแล้ว
พี่พักอยู่ที่ไหน”

“โรงแรมธาราแกรนด์”

คำตอบของเขาทำเอาหญิงสาวนิ่งไป ก่อนจะหลุดหัวเราะออก
มาแล้วพึมพำเบาๆ “โลกกลมจริงๆ ด้วย”

เกรซพารถมุ่งเข้าสู่ถนนหลัก เธอรู้ทางไปโรงแรมที่ชายหนุ่มพัก
อยู่ดี มันอยู่แทบจะกลางใจเมือง และเพราะเป็นเวลาตีสองทำให้บน
ถนนคลาคล่ำไปด้วยรถแท็กซี่ที่มวนรอบบรรดาผู้คนที่มาท่องเที่ยว
สภาพการจราจรจึงติดขัดไม่แพ้ตอนกลางวัน ดังนั้นระยะทางแค่ไม่กี่
กิโลเมตรจากโรงพยาบาลไปถึงโรงแรมที่ว่าจึงต้องใช้เวลาาวๆ ยี่สิบ
นาทีเป็นอย่างต่ำ

เธอเอ่ยขึ้นหลังจากต่างฝ่ายต่างเงยบไปครู่ใหญ่ “พี่มาทำอะไร
ที่กรุงเทพฯ ค่ะ”

“มาทำงาน”

“เดี๋ยวนี้รู้จักทำงานแล้วหรือ นี่กว่าจะยังเอ้อระเหยลอยชายไป
วันๆ เหมือนเดิม”

“พี่ไม่ได้เอ้อระเหยลอยชายไปวันๆ นะ”

“แกเฝ้าคำพูดใหม่ เอ้อระเหยสลับกับเต๊าะสาวไปวันๆ”

“เกรซ!”

“ทำงานอะไรคะ เริ่มช่วยงานคุณลุงแล้วหรือ”

“อืม พ่อจะขยายสาขามาเปิดที่ประเทศไทย”

“แบบนี้ก็แปลว่าพี่ก็จะอยู่ที่นี้พักใหญ่ๆ เลยละสิ” ดวงตาวานเป็นประกายวูบ ก่อนที่เธอจะยื่นมือไปตีแขนคนนั่งข้างๆ ดังเฉีเยะเมื่อเห็นว่าเขากำลังเกาที่บนแขนตัวเองอยู่ “เฮ้อ อย่าเกา เดี่ยวตุ่มน้ำก็แตก เลอะเปอะรถพอดี”

คนที่โดนอาการคันคะเยอรบกวนเป็นระลอกๆ บ่นอุบ “ก็มันคัน จะให้ทำไงเล่า”

“พี่อย่าไปเกาตุ่มพวกนี้นักนะ เดี่ยวเป็นแผลเป็นขึ้นมาละหมด หล่อกันพอดี สาวๆ หนีหายแน่”

“ไม่ให้เกาแล้วจะให้ทำไง”

“ทำไมไม่ทานยา”

“ทานได้เลยหรือ”

“จะรอให้คันจนตายก่อนแล้วค่อยกินมัยละ” แพทย์สาวกลอกตา ก่อนจะหยิบขวดน้ำแบบพกพาที่เธอมักจะติดไว้ในรถเสมอจากข้างประตูมาส่งให้ชายหนุ่ม “ทานหนึ่งเม็ด วันละครั้ง เกาซักรออธิบายให้ฟังแล้วใช้มัยละ”

“ยานี้มันได้ผลแค่ไหน”

“มันก็ช่วยแก้คันได้ก็แล้วกันนะ...” เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ยอมรับขวดน้ำไปซะที เธอจึงโยนลงบนตักอีกฝ่ายแทน ก่อนจะบ่นเบาๆ กับตัวเอง “...แต่โรคคันช่วงล่างไม่รู้จะช่วยให้หรือเปล่านะ สงสัยอาทิตย์นี้จะได้เห็นคนลงแดงตายแน่”

โทมัสไม่ได้สนใจว่าหญิงสาวจิ้มจำอะไร ดูเหมือนเธอจะบ่นกับตัวเองหลายรอบจนเขาสิ้นและหมดความสนใจที่จะอยากรู้แล้ว เขาเปิดถุงยาของตัวเอง หยิบซองยาที่เขียนว่าสำหรับแก้อาการแพ้หรือคันออกมากินหนึ่งเม็ด ภาวนาให้ยาออกฤทธิ์ไวๆ ไม่อย่างนั้นเขาคงได้

เกาจนเป็นแผลเลือดซิบไปทั้งตัวแน่

เกรซมองชายหนุ่มที่ยกขวดน้ำขึ้นดื่มแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ “นอกจากจะได้กินยาแล้ว ยังได้จูบเกรซทางอ้อมด้วยนะเนี่ย”

“แค่นี้...” ชายหนุ่มล้าลักทันที น้ำในขวดไหลเลอะเต็มคาง คอ เสื้อเปียกเป็นวง เขาหันขวับมาหาคนขับที่หัวเราะลั่นกับอาการตกใจของเขา อยากจะพูดอะไรได้กลับไปสักอย่าง แต่ก็นึกไม่ออก จึงเพียงแค่ครวบน้ำที่เลอะหน้าออก ปิดขวดน้ำแล้วโยนกลับไปให้หญิงสาว จากนั้นก็นั่งฟังเพลงไปเสียบบๆ ตลอดทาง

ไม่นานหลังจากนั้นรถสปอร์ตสองประตูก็พุ่งเข้ามาจอดเทียบตรงบันไดหน้าประตูโรงแรม เกรซหยิบหน้ากากอนามัยจากกระเป๋าถือตัวเองออกมาส่งให้ชายหนุ่มสวมเอาไว้ แล้วเปิดประตูลงจากรถโดยไม่รอให้พนักงานมาบริการ เดินนำลี้ๆ เข้าไปข้างใน เธอถอดเสื้อกาวนึ่งไว้ที่โรงพยาบาลแล้ว ตอนนี้จึงมีเพียงเดรสเข้ารูปสีครีมที่อวดเอวบางกับสะโพกมนและบันทึยกกลมกลิ้งให้เห็นยามก้าวเดิน และเพราะหญิงสาวเป็นฝ่ายเดินนำ โทมัสจึงได้มองด้านหลังของเธอไปโดยปริยาย

“บ๊ะ! ทำไมส่วนโค้งส่วนเว้าชัดเจขนาดนี้วะ”

สาบานได้ว่าเขาไม่อยากจะมองเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมอง ‘เธอ’ ที่เป็นน้องสาวของเพื่อนและเป็นคู่ปรับของเขา (ในอดีต และคงจะในปัจจุบันด้วย) แต่จะให้ทำยังไงได้ มันก็เหมือนเอาเนื้อมาหล่อตรงหน้าเขาที่เป็นเสื้อ จะให้หันไปมองต้นหญ้าก็กระไรอยู่...

“Enjoy the view?”

โทมัสเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินคำถาม พบว่า ‘เนื้อ’ ที่กำลังมองอยู่นั้นหันหน้ามายิ้มเยาะใส่เขา ทำเอาเขาหน้าม่าน สะบัดหน้าหนีไปอีกทางแทบไม่ทัน

“อิมจัง ตั้งค้อยุครบ”

เกรซวางซ้อนล้อยลงบนจานก่อนจะเอนตัวพิงกับผนังโซฟา
ทางแขนทั้งสองข้างออกด้วยท่าที่ผ่อนคลายอย่างยิ่ง โดยมีโนอาห์ใน
ชุดนอนทับด้วยเสื้อคลุมอาบนํ้า นั่งมองความเกลี้ยงชนิดที่ไม่เหลือ
คราบซอสของอาหารบนจานสีใบ สลับกับมองหญิงสาวอย่างทิ้งๆ ที่
เธอสามารถยัดอาหารสีจานเข้าไปในกระเพาะได้ภายในเวลาไม่ถึงยี่สิบ
นาที

“คุณเกรซทาน...เก่ง...มากเกินไป...นะครับ”

“วัยกำลังโตก็แข็งแรงค่ะ” หญิงสาวหัวเราะเบาๆ กับชายหนุ่ม
หน้าเด็กที่เธอเพิ่งเคยพบหน้าเป็นครั้งแรก “คุณโนอาห์ทำงานกับเขา
มานานหรือยังคะ”

“สิบกว่าปีได้แล้วครับ”

“แล้วเขาเรียกคุณมาที่ห้องตอนนี้อย่างไรคะ ไม่กลัวคุณติดโรค
หรือ คุณเคยเป็นอสุกอีใสมาก่อนหรือเปล่าคะ”

“ไม่เคยครับ” โนอาห์นิ้วนหน้า “แต่ผมเคยฉีดวัคซีนป้องกันโรคนี้
นะครับ จะยังติดได้อยู่หรือ”

“วัคซีนไม่ใช่ยาฆ่าเชื้อหรอกนะคะ มันแค่ช่วยลดความเสี่ยงเท่านั้น
ละ” หญิงสาวเอี้ยวตัวไปหยิบหน้ากากอนามัยจากกระเป๋าถือตัวเอง
มาส่งให้อีกฝ่าย ดินะที่เธอพกติดตัวมาหลายชิ้น “ใส่ไว้ละกันนะคะ
ป้องกันไว้”

“ขอบคุณครับ” โนอาห์รีบสวมหน้ากากอนามัยอย่างรวดเร็ว

“แต่ถ้าจะให้ซัวร์ก็แยกกันอยู่คนละห้องตลอดเวลาเลยดีกว่าค่ะ”

“ผมก็อยากทำแบบนั้น แต่ผมยังไม่รู้ว่าเขามีงานอะไรจะสั่งผม
หรือเปล่า”

“ฉันว่าคืนนี้ที่เขาเรียกคุณมา ไม่ได้มีเรื่องอะไรหรอกค่ะ แค่เขา
ไม่อยากอยู่กับฉันสองคนมากกว่า”

เกรซโคลงศีระะไปมา เธอไม่น่าเดาผิดหรอก เพราะตอนที่โทมัสรู้ว่าเธอจะตามขึ้นมาก็ห้องพักด้วย เขาก็รีบโทร. หาผู้ช่วยส่วนตัวทันที ทำอย่างกับว่ากลัวจะโดนเธอทำมีดีมีร้ายอย่างนั้นละ

เหอะ! เธอตามขึ้นห้องมาด้วยเพราะหิว จะสั่งรูมเซอร์วิสให้นำอาหารมาให้กินต่างหากเล่า

“อืมหรือยัง จะได้กลับบ้านเธอไปซะที” เจ้าของห้องและคนจ่ายเงินค่าอาหารส่งเสียงบ่นดังออกมาก่อนที่จะโดนไล่จากบริเวณห้องนอนเข้าสู่ห้องนั่งเล่นที่มีแขกสองคนนั่งอยู่บนโซฟาชุด

แขกคนหนึ่งนั่นเขาโทร. ตามตัวให้มาหา ส่วนแขกอีกคนเขาพยายามไล่หลายรอบแล้ว แต่ก็ยังหน้าด้านไม่ยอมไปไหน เขาเพิ่งอาบน้ำและเปลี่ยนไปสวมเสื้อยืดกางเกงขาสั้นผ้ายืด ตุ่มบนตัวนั้นหายคันไปได้ชั่วระยะหนึ่งตอนอาบน้ำ มาตอนนี้มันกลับมาคันเคะเยอใหม่อีกรอบ เขาเกาแขนตัวเองอย่างแรง

“เกรซ ยาทาที่เธอให้พี่มาไม่เห็นจะได้ผลเลย ยังคันฉิบหายไม่เลิก”

คนโดนโทษทำหน้ามู๋ ก่อนจะเหลือบเห็นน้ำแข็งในแก้วน้ำของเธอ หญิงสาวหยิบผ้าเช็ดปากมาปูบนพื้นที่ว่างบนโต๊ะ แล้วเทน้ำแข็งลงบนผ้า ทำถุงประคบเย็นอย่างง่าย ๆ จากนั้นก็ตบที่นั่งบนโซฟาข้างตัวเธอเป็นการบอกให้เขาเดินมานั่งตรงนี้

“แพทย์สมัยใหม่ช่วยได้ไม่มาก งั้นเสริมด้วยแพทย์พื้นบ้านก็แล้วกัน มานั่งนี่มา”

โทมัสมองอย่างระแวง “จะทำอะไร”

“จะเล่นบทนายจันกับคุณบุญเลื่อง”

“อะไรนะ”

“เออเนะ มานั่งตรงนี้แล้วหันหลังให้เกรซ”

“บอกมาก่อนว่าจะทำอะไร”

“นี่ จะระแวงอะไรนักหนาพี่ยักษ์!”

“ก็เพราะเธอมั่นใจไม่ได้ยังไงเล่า!”

เกรซพนลมหายใจอย่างหงุดหงิด ชูถุงประคบเย็นในมือ “เห็นนี่แล้วคิดว่าจะทำอะไรละ ปาใส่หัวพี่หรือไง จะประคบเย็นให้ มันจะช่วยแก้คันได้บ้าง พี่จะได้ไม่ต้องเกาเป็นลิงอุรังอุตังอีกไง”

โทมัสคิดคำนวณในใจว่าสิ่งที่อีกฝ่ายพูดนั้นเป็นวิธีแก้คันจริงๆ หรือเป็นอีกหนึ่งแผนการเล่นสนุกของเธอ ทว่าการใช้ความเย็นช่วยมันก็น่าจะได้ผล เพราะตอนอาบน้ำเขาก็รู้สึกสบายตัวอย่างมาก แต่ถึงยังไงป้องกันไว้ก่อนก็ดีกว่า

“เดี๋ยวให้โนอาห์ทำให้พี่เอง ส่วนเธอนะกลับบ้านไปได้แล้ว”

คนโดนสั่งงานเพียงแค่มองหน้าเจ้านายสลับกับหญิงสาวที่นั่งอยู่ใกล้ๆ จากนั้นก็เอ่ยสั้นๆ “ไม่ครับ ผมจะไม่เข้าไปกลั่นนายจนกว่านายจะหายดี”

“โนอาห์!”

“ขอโทษครับนาย แต่ผมจะป่วยไม่ได้ ผมมีงานต้องรับผิดชอบ”

“พูดแบบนี้แปลว่าฉันติดโรคนี้ได้เพราะไม่มีงานต้องรับผิดชอบหรือยังอะ” โทมัสถลึงตาใส่ลูกน้อง มือหนาเอื้อมไปเกาหลังตัวเองอย่างสุดจะทน มองหญิงสาวร่างเล็กที่ยกคิ้วหัวเราะให้เขาอยู่ “แล้วเธอไม่กลัวติดโรคหรือไง”

“เกรซเป็นมาแล้วตอนเด็ก ไม่ติดอีกครั้งง่าย ๆ หรอก” เธอใช้นิ้วเกี่ยวเสื้อยืดสีขาวของเขาให้เลิกขึ้น “พี่ยักษ์ ถอดเสื้อหน่อย”

คนนั่งอยู่ข้างๆ เธอหันขวับมามอง “ทำไมต้องถอด”

“ถ้าไม่ถอดมันประคบช่วงบนไม่ถนัด”

“เลิกเสื้อขึ้นเขาก็พอ อย่าเรื่องมากได้มั๊ย”

“นี่อุตส่าห์ช่วยแล้วยังจะมว่ากันอีกหรอ” เธอดึงเสื้อเขาขึ้นมากกว่าเดิม “บอกให้ถอดเสื้อไป”

“ไม่”

“ถอด!”

“ไม่!”

“โอ๊ย! รีบๆ ถอดเสื้อ จะได้รีบทำ ไม่ต้องทำสะอาดสะดิงเป็นสาวแรกรุ่นจะได้มัย” เธอแทบจะกระชากเสื้อยืदनนั้นออกมาด้วยตัวเอง “กะอีแค่แผ่นหลัง ปิดโธ่ จะอายอะไรนักหนา หวงยังกะกำลังจะโชว์ของลับจั้นละ เกรซเห็นมานานักต่อนักแล้ว เห็นของพี่เพิ่มอีกคนมันไม่ได้ ทำให้เกรซรู้สึกอะไรหรอกน่า”

โทมัสขมวดคิ้วกับภาษาที่ดูจะเปิดเผยมามากเกินไปหน่อย “เห็นจากไหน”

“เกรซเป็นหมอนะ คิดว่าจะเห็นจากไหนได้ละ จะร่างเปลือยคนเป็นหรือคนตาย เห็นมาจนเบื่อแล้ว” เกรซยื่นจมูกพ่นลมหายใจพริต “สรุปจะถอดไม่ถอด ชักช้าชะมัด”

ไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้มากี่ครั้งแล้ว ที่เขาพยายามสู้อีกฝ่าย...แต่สุดท้ายก็ได้แต่ยอมทำตามที่เขาสั่ง ชายหนุ่มนี้ก็ย้อนไปถึงสมัยวัยรุ่น ตอนนั้นเขาก็มักจะโดนเด็กหญิงตัวน้อยแฉกฤทธิ์ใส่เวลาที่ทำอะไรซัดใจเธอทุกครั้งไม่ต่างกัน โทมัสยอมถอดเสื้อออกให้คุณหมอสาวประคบเย็นหลังช่วงบนให้แต่โดยดี สะดุ้งน้อยๆ เมื่อเจอความเย็นจัดนาปลงบนแผ่นหลัง เขาหิบบมอชิงมากอดเพื่อปิดบังร่างกายด้านหน้าเอาไว้ ทั้งๆ ที่ความจริงเขาค่อนข้างมั่นใจในรูปร่างและไม่อายถ้าจะต้องถอดเสื้อโชว์ แต่ทำไมในเหตุการณ์นี้เขาถึงรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นผู้หญิงที่ไม่ต้องการโป้ให้ใครเห็นไปเสียได้

เกรซค่อยๆ ประคบผ้าห่อน้ำแข็งลงบนตุ่มแดงที่รอบๆ มีแต่รอยเกา เธอกัดทึงไว้ราวห้าวินาทีก่อนจะย้ายจุด ทำจนครบทุกส่วนบนแผ่นหลัง วนอยู่สามรอบเพื่อให้มั่นใจว่าอาการคันเคะเยอของอีกฝ่ายจะทุเลาลง หญิงสาวลอบมองเสี้ยวหน้าเขาจากด้านหลัง คนหน้าบูดบึ้งเมื่อครู่ตอนนี้เป็นเหมือนหมาตัวน้อย อืม...หมาตัวใหญ่ๆ ใหญ่

มากๆ ที่เจ้านายกำลังเกาพุงให้ เขาหลับตาพริ้ม ตี๋มด้ากับความเย็น
ที่ช่วยบรรเทาอาการคันคะเยอบนหลังอย่างเพลิดเพลิน

เกรซกลอกตา ออดเบะปากใส่ไม่ได้เมื่อคิดว่าเมื่อครู่นี้เขายัง
อึดอดไม่ยอมให้เธอทำให้อยู่เลย พอมาตอนนี้ละเคลิ้มเสีย

“หายคันยัง”

“หายแล้ว”

“งั้นพอละนะ เมื่อย”

“เดี๋ยวดี ขอตรงไหนช้ำอีกหน่อย”

“ตรงนี้เหวอ”

“ใช่ ช้ำงวาด้วย”

“หมดยัง”

“ตรงคอ”

“มีอะไรอีก”

“ตรงสีข้าง”

“ซักจะเยอะแล้วนะ”

“อย่าบ่น อยากอาสาทำให้แล้วก็ต้องทำให้ซะ...แฮ้ย!”

คนที่นั่งสบายตัวอยู่สะดุ้งแล้วลุกพรืดขึ้นยืนเมื่อจู่ๆ ความเย็น
กำลังดีบนแผ่นหลังกลายเป็นความเปียกที่หนาวเยือกแทน ตามด้วย
เสียงหัวเราะลั่นของคนทีเพ็งเอาน้ำแข็งข้างในถุงประคบชั่วคราวเทราด
ลงบนหลังเขา

หญิงสาวยิ้มกว้าง “เย็นทั่วหลังสมใจอยากแล้วนะ”

“ยายตัวแสบ!” โทมัสถลึงตามองคนที่สุดท้ายก็หาเรื่องแกล้ง
เขาจนได้ “เธอนี่มันไวใจไม่ได้จริงๆ”

“เรื่องมากตีนัก สมน้ำหน้า” เกรซแลบลิ้นใส่อีกฝ่าย เหลือบดู
เวลาจากนาฬิกาบนผนังห้อง เกือบตีสี่แล้ว คงถึงเวลาที่เธอต้องกลับ
เสียที เพื่อที่คนป่วยจะได้นอนพัก เธอเองก็ต้องนอนบ้างเหมือนกัน

ก่อนจะไปทำงานต่อในตอนเช้า

โทมัสมองคนที่สะพานกระเป๋าทิ้งกลับบ้าน “เดี๋ยวลงไปส่ง”
“ไปสภาพนี้หรือ” อีกฝ่ายย้อนกลับทันที แถมด้วยการกวาดตามองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า ประโยคของเธอฟังดูเหมือนว่าเขาดูแย่เกินกว่าจะไปพบหน้าใคร แต่ถ้าให้ตอบจริงๆ ละก็ เขายังดูดีมากเหมือนเดิม แม้ว่าทั้งตัวจะมีแต่ตุ่มแดงและอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นธรรมดาๆ นี่ก็ตาม แต่มันไม่สามารถบดบังรัศมีความดูดีที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เกิดได้เลย

หมั่นไส้!

“เป็นผู้หญิง เดินคนเดียวตอนนี้นั่นอันตราย” แม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นตัวแสบที่เขาไม่อยากจะ แต่ก็เชื่อว่าถึงขนาดไม่สนใจไยดี ยังไงเธอก็เป็นญาติพี่น้องสนิทของเขา ที่เขาเองก็รู้จักเธอมาตั้งแต่เด็ก ช่วยเลี้ยงเธอแทนเพื่อนมาก็หลายครั้ง ความกังวลเรื่องความปลอดภัยของอีกฝ่ายย่อมมีอยู่ลึกๆ ในใจ

ทว่าคนที่ได้รับความเป็นห่วงกลับหัวเราะ “ได้ข่าวว่าเราอยู่ในโรงแรม ไม่ใช่ในช่อง”

“ปากคอเธอนี้มัน...”

“จริงสิ คุณเกรงครับ” โนอาห์เรียกหญิงสาวเอาไว้ก่อนที่เธอจะเปิดประตูห้อง เพราะนึกขึ้นได้ว่าพรุ่งนี้โทมัสมีประชุม แต่ถ้ายังเป็นแบบนี้อยู่ ดูท่าคงจะต้องยกเลิกงานไปก่อน และเขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องเลื่อนไปอีกวัน “นายจะออกไปทำงานได้เมื่อไหร่ครับ”

ทว่าคนไม่ได้โดนถามกลับเป็นคนตอบซะเอง “ถามทำไม ฉันไปทำงานได้เหมือนปกตินั่นละ ไม่ได้ป่วยหนักถึงขั้นหมดแรงเดินไม่ได้ซะหน่อย”

“โอ้ ไม่ๆ” เกรชส่ายหน้าเร็วเร็วขัดอีกฝ่ายทันที “พี่คงไม่คิดจะออกไปเจอผู้คนแล้วแพร่เชื้อนี้ใส่พวกเขาหรอกใช่ไหม”

“พี่มีงานต้องทำ”

“เสียใจด้วย ในฐานะหมอเกรซคงต้องขอสั่งให้พี่พักรักษาตัวอยู่ในห้องจนกว่าตุ่มพวกนี้จะหมดไป อย่าออกไปสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น เข้าใจมั๊ย”

ชายหนุ่มนินหัวน้ำกับคำสั่งนั้น ถอนหายใจยาวออกมา รู้ดีว่าเรื่องนี้คงต้องทำตามที่เขาบอกอย่างไม่มีทางเลือกอื่น “งั้นนายก็เลื่อนงานสองสามวันนี้ออกไปก่อนก็แล้วกัน”

“อืม น่าจะเป็นเลื่อนงานอาทิตย์สองอาทิตย์นี้มากกว่าสองสามวันนะ”

“ว่าไงนะ!” เขาหันขวับไปมองคนที่แก้คำพูดตน “เป็นอาทิตย์เลยงั้นหรอะ!”

“พี่คิดว่าอีสุกอีใสมันจะหายเร็วขนาดนั้นหรือไง” เกรซชี้นิ้วไปยังตุ่มบนตัวเขา “พวกนี้มันอยู่ยาวว...อาทิตย์สองอาทิตย์น่าจะถึงจะออกไปเจอผู้คนได้”

“แล้วงานพี่ล่ะ”

“ก็ต้องเลื่อนออกไปจนกว่าจะหายไง”

“ผมจะลองจัดตารางใหม่ดู” โนอาห์เอ่ยขึ้นในที่สุดหลังจากที่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูตารางงาน วางแผนจัดการเรื่องนัดประชุมใหม่อยู่ในใจ “ช่วงนี้ผมจะเป็นคนไปดูแลตงงานแทนก่อนก็แล้วกันครับ ส่วนพวกประชุมก็จะเลื่อนไปเป็นปลายอาทิตย์หน้าเลย ไม่ก็เป็นวิดีโอคอลแทน”

โทมัสทำหน้าบึ้ง เขาไม่ต้องการให้ทุกอย่างเข้าไปกำหนดการแต่ดูเหมือนจะไม่มีทางเลือกอื่นอย่างทีหญิงสาวพูดจริงๆ ตารางทุกอย่างพังหมดเพราะโรคบ้านี้แท้ๆ เลย

“พักผ่อนเยอะๆ กินยาให้ตรงเวลาด้วย” เกรซเปิดประตูห้องพักแล้วเดินตรงไปยังลิฟต์ มองคนที่ยังคงเดินตามมาส่งเธออยู่ดี แม้เธอ

จะบอกว่าไม่ต้องการก็ตาม “มีใช้หรือมีปัญหาอะไรก็โทร.มานะ มีเบอร์
เกรซหรือเปล่า”

“ถ้ามีอะไรจริงๆ จะให้โนอาห์ขอเบอร์จากมาร์คเอง” โทมัส
พยักหน้า มาร์คก็คือเพื่อนสนิทเขาที่เป็นญาติผู้พี่ของหญิงสาว

“ไปนอนพักเถอะพี่ยักษ์ เดี่ยวพรุ่งนี้เจอกัน หลังเลิกงานจะมา
เยี่ยม เอาไว้จะซื้อของอร่อยๆ มาฝาก”

“ไม่ต้องก็ได้ ขอขอบคุณ” ชายหนุ่มปฏิเสธขัดถ้อยขัดคำ แม้จะ
รู้สึกขอบคุณที่อีกฝ่ายดูแลเขาอย่างดี แต่...“เจอเธอแค่ไม่ถึงวันก็มีแต่
เรื่องฉิบหาย พี่ว่าเราไม่ต้องเจอกันอีกน่าจะดีที่สุด”

คนโดนไล่ไม่ได้รู้สึกรู้สึสาอะไรแม้แต่น้อย เธอยังคงทำหน้ายียวน
“ว่า...น่าเสียดายนะ เพราะเกรซตั้งใจจะมาทำลายชีวิตพี่ทุกวันจนกว่า
พี่จะกลับอังกฤษเลยละ”

เธอเคยคิดว่าชีวิตนี้โทมัสคงเป็นได้เพียงแค่ความทรงจำวัยเด็ก
ทว่าในเมื่อฟ้าให้เธอได้เจอเขาอีกครั้ง ก็อย่าคิดว่าจะหนีไปไหนรอด
เลย!